

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST

Zakladatel profesor Ing. Břetislav Chvála, doktor technických věd (DrSc.)

MĚSÍČNÍK SLOVANSKÉHO VÝBORU ČR

ROČNÍK XIX

ČÍSLO 203, LISTOPAD 2016

CENA 10 Kč

Dnes v čísle

VLÁDA PREMIÉRA SOBOTKY JE V ROZPORU S ČESKÝM NÁRODEM (s. 2)

JAK MOHLO VYPADAT ČESKOSLOVENSKO? (s. 3)

RUSKO VOLILO (s. 4)

Z DOSLOVU KNIHY GENERÁLA MLADIČE (s. 5)

UČITEL NÁRODŮ JAN AMOS KOMENSKÝ (s. 6)

PLZEŇSKÝ KONGRES LANDSMANŠAFTU (s. 7)

ČEŠTINA SRBSKÉ UČITELCE UČAROVALA (s. 8)

V Moskvě má být 11. všeslovanský sjezd

Ve dnech 23. až 25. září 2016 se konala schůze Mezinárodní slovanské rady (MSR) ve slovenské Senici. Zúčastnili se představitelé slovanských výborů Běloruska, Ukrajiny, Ruska, Bulharska, Polska, Slovenska a České republiky. Jednání řídil předseda MSR Nikolaj Fedorovič Lavriněnko.

Primátor města Senice Mgr. Branislav Grimm (vpravo) vítá docenta Jana Mináře
Foto: Edita Dürerová

Hlavní bod jednání byl stav slovanského hnutí v jednotlivých zemích a příprava 11. všeslovanského sjezdu. Složitý je stav slovanského hnutí na Ukrajině, kde se k moci dostali banderovští fašisté a politice Západu sloužící oligarchové, a v Polsku, kde síly nepřátelské slovanské spolupráci vedou protiruskou kampaň. V Bulharsku, které je jednou z nejhudších zemí Evropské unie, vzniká navíc ohrožení islamisty, podporované ze sousedního Turecka.

Mezinárodní slovanská rada projednávala přípravy 11. všeslovanského sjezdu, který se má konat v příštím roce v Moskvě. Upřesnění doby konání sjezdu a organizační zabezpečení bude určeno v dalším jednání se Slovanským výborem Ruské federace.

Setkání členů MSR bylo výborně organizačně zajištěno Slovenským slovan-

ským výborem. Kromě vlastního jednání bylo součástí programu přijetí primátorem města Senice, zapsáním účastníků do knihy významných událostí tohoto města. Dále se uskutečnilo setkání se členy Slovenského výboru města Senice, návštěva památníku M. R. Štefánika v Brezové pod Bradlom, položili jsme kytky k památníku osvobození Rudou armádou na bratislavském Slavíně a ukončili jsme prohlídkou Bratislavského hradu.

Slovanský výbor ČR děkuje bratrskému Slovanskému výboru Slovenska, zvláště jeho předsedkyni Ing. Editě Dürerové a místopředsedkyni Mgr. Dagmarě Bollové a Viktoru Luzinovi za výborné zabezpečení zasedání a bohatý program.

JAN MINÁŘ

Záběr z jednání Mezinárodní slovanské rady

Foto: Eva Holečková

Důstojní nástupci Mladé gardy Svědectví z cesty do lidových republik Doněcké a Luhanské

Spolupracovník Haló novin Jaromír Vašek publikoval letos 24. srpna a 24. září v tomto levicovém deníku dvě rozsáhlé reportáže z Luhanské lidové republiky (LLR) a Doněcké lidové republiky (DLR). Mají titulky „Tři dny s humanitární pomocí“ a „LLR: Nástupci Mladé gardy“. Reportáže po úpravě a ve zkráceném znění zveřejňujeme v Slovanství vzájemnosti (jel):

„Přijel jsem na pozvání svých dobrých přátel z města Alčevsku v LLR. K Bohdancům Něščeret dorazili i přátelé z Doněcku z humanitární organizace Pobědza (Vítězství), aby si od Bohdanky odvezli mnoho balíků humanitární pomoci, kterou v Alčevsku organizovala a sbírala pro trpící rodiny, žijící v okrajových čtvrtích Doněcku, jež jsou denně ostřelovány ukrajinskou armádou. Tito lidé mi nabídli, abych jel do Doněcku s nimi. Nabídku jsem přijal a odjel do Petrovského okresu (Petrovka). Tak se mi naskytla příležitost poznat svět války.

Distributoři humanitární pomoci

Vadim, Lika a Ljola z Pobědzy jsou dobří společníci. Je jednou z mnoha humanitárních organizací, která sbírá od dárců trvanlivé potraviny, šatstvo, hygienické potřeby, léky, hračky a rozváží je strádajícím rodinám v ostřelovaných oblastech. Vadim je z Moskvy a jak začala na Donbasu válka, přestěhoval se na Donbas a pomáhá lidem. V Petrovce mu přidělili starý rodinný domek v místní části Šachta Čeljuskinů, v němž bydlí a který slouží i jako sklad věcí. Jeli jsme silnicí, mnohde připomínající tankodrom, přes Debalcevo, Uglegorsk v boji téměř zničený, Jenakijevo, Charcyzk a Makejevku do Petrovky, ležící na západě Doněcku. Je tady mnoho zničených a poškozených domů. V únoru 2015 zde zahynulo a bylo raněno několik lidí.

V Petrovce utichá veškerý život v 18 hodin. Lidé se vracejí domů a jsou při-

praveni běžet do krytů. Pokud začne střelba, všude se zhasnou světla. Přijeli jsme večer k Šachtě Čeljuskinů. Nedaleko je velký kryt. Před ním stálo několik lidí z 15členné rodiny Petrušenkových, která má sedm dětí ve věku čtyři měsíce až 16 let. Žijí v nedalekém domku. Budou trávit v krytu další noc, protože v několika minulých byla Petrovka ostřelována Ukrajinci.

Sešli jsme s Vadimem do krytu. V každé místnosti bylo místo asi pro 30 lidí. Stěny byly popsané různými vlasteneckými nápisy. Když se začalo střílet, babička Petrušenkových děvčátek Tání a Máši začala plakat a ptát se, kdy už skončí to peklo. Ukrajinci začnou střílet většinou po setmění mezi 21.

a 23. hodinou. Ostřelování trvá i do čtvrté ranní.

V roce 2014 vletěla do Vadimova domku mina. Opravil střechu, udělal vodovodní přípojku, vytapetoval. Na tapetách je i obrázek Prahy. Spodní části oken domku jsou zabeďněné (ochrana proti roztržitému sklu). Ve 22.30 začali ostřelovat obec Trudovské, tři kilometry od nás. Do krytu jsme nešli. Druhý den 6. srpna jsme jeli do centra Doněcku. Vadim tam předal na ústředí humanitárních organizací ofocený dokument. Odvezl si další balíky. Pak jsme se šli podívat na sochu Sergeje Bubky, rodáka z Luhansku, dodnes držitele světového rekordu ve skoku o tyči výkonem 614 cm.“ (Pokračování na s. 8)

Nezapomínejme! „17. listopad je jen jeden!“

Za účasti Adolfa Hitlera proběhla 16. listopadu 1939 v Berlíně porada, kde byla schválena akce, později nesoucí název „Sonderaktion Prag 17. November 1939“.

Běsnící Hitler, který zřejmě považoval český národ za sražený na kolena, byl zaskočen událostmi v Praze na podzim roku 1939 a na poradě pronesl následující: „15. březen byl můj velký omyl. Lituji, že jsme s Čechy nenaložili jako s Poláky. Události 28. října a 15. listopadu ukazují, že Češi nezasluhují jiný osud. Z toho důvodu nařizují: Zastavení českých vysokých škol na tři roky. Jakékoliv demonstrace dát ihned potlačit... Nebudu se ostýchat do ulic postavit třeba i děla. Do každého hloučku se bude střílet kulomety. Bude-li ještě nějaká demonstrace, srovnám Prahu se zemí...“

A následovaly kruté represe. Vedle uzavření českých vysokých škol jsou pozatýkáni a popraveni studentští vůdci a další stovky studentů jsou po zatčení internovány a skončily v koncentračních lágrech.

A příčiny nenávislných reakcí? Tichá demonstrace k příležitosti 21. výročí

vzniku Československa. Při potlačení této tiché vzpomínky byl v Žitné ulici smrtelně zraněn posluchač Univerzity Karlovy Jan Opletal. Byli to právě studenti, kteří z velké části demonstraci organizačně zajišťovali. Národní vzor proti okupantům byl na pražském Václavském náměstí rozehnan policií a jednotkami SS. Další střety se přenesly do okolních ulic a bezpečnostní jednotky pokračovaly v represích za aktivní podpory německých obyvatel Prahy a německých studentů. V Mezibranské ulici padl další hrdina pekařský dělník Václav Sedláček.

Listopad byl svědkem dalších šarvátek v souvislosti s pohřby obětí. Zejména pak u pohřbu Jana Opletala. Slavnostní trýzna byla spojena s veřejným průvodem. Organizovala ji samotná studentská organizace za zvuku národní hymny na Albertově. Rakev s ostatky byla převezena na nádraží a odtud do rodiště – Lhoty u Náklá. Následovalo rozsáhlé zatýkáni studentů v Praze, Brně i jinde. Studenti zatčení v Praze byli internováni v bývalých Dělostřeleckých kasárnách v Praze-Ruzyni. Zde došlo i k popravě devíti představitelů studentských organizací.

Jako projev solidarity s protesty českých studentů a připomínka tragických

Od zlomu ve druhé světové válce 75 let

V těchto dnech se před tři čtvrté stoletím začal u Moskvy rozplývat nacistický sen o Velkoněmecké říši. Přestože se zdálo, že postavení Rusů je zoufalé, lidé stále věřili.

Především k tomu přispěla zpráva ze 17. října, v níž bylo oznámeno Moskvanům, že

Stalin a vláda zůstává. Dále velmi pozvedla morálku tradiční vojenská přehlídka 7. listopadu, která proběhla za svítání a z níž jednotky z chodu nastupovaly na frontu. Stalinův projev byl optimistický, vyzářovala z něho dobrá nálada a naprostá důvěra v budoucnost. Teprve v šedesátých letech se svět dovedl, co v tom okamžiku věděl jen on.

Sovětský zpravodajec dr. Sorge, nasazený v Japonsku v roli německého korespondenta, získal text obsahující podmínky, za jakých Japonci „pomohou“ Němcům v Rusku. Hlavní podmínkou bylo právě dobytí Moskvy, teprve po jejím pádu byla japonská vláda ochotna napadnout SSSR na Dálném východě. Tato informace umožnila Stalinovi stáhnout ze Sibíře jednotky, nachystané pro případ války s Japonskem, a vypracovat plány zimní protiofenzivy u Moskvy, do níž mohly být nasazeny. To ale vyžadovalo nejméně šest týdnů času.

Ve slovenském tisku jsme našli obsáhlý článek popisující přípravu a průběh celé „operace“, z něhož vybíráme:

„Je třeba připomenout, že od napadení Sovětského svazu 22. června 1941 německá fašistická vojska poměrně rychle obsazovala jeho území a postupovala do hloubky. Využívala na to okamžik překvapení z napadení země, ale i svoji převahu v silách a prostředcích, kterými disponovala. Na druhé straně však díky hrdinskému odporu Sovětské armády, ale i občanů SSSR se jeho síly významně oslabovaly. V září 1941 ztráty Rudé armády už přesáhly víc než milion mužů, ztráty německé armády dosáhly už více než 500 tisíc. To bylo víc jak za 22 měsíců války, kdy německá fašistická armáda dobyla téměř celou Evropu a ztratila jen 300 tisíc osob...“ (Pokračování na s. 4)

STANISLAV HRZINA

U NÁS DOMA ● U NÁS DOMA ● U NÁS DOMA ● U NÁS DOMA

Vláda premiéra Sobotky je v rozporu s českým národem

Zasedala Celostátní rada Slovanského výboru ČR

Patnáct let uplynulo od pádu mrakodrapů v New Yorku. Vznikly studie, které se tímto neštěstím zabývají. A jejich závěry jsou často pozoruhodné. Nedávno čtyři američtí fyzikové vydali prohlášení, že z hlediska fyzikálních zákonitostí není možné, aby se mrakodrap takového typu po nárazu letadla a následném požáru sesypal do svých základů. A už vůbec ne lze vysvětlit, proč se takto zřítily i třetí, poněkud menší mrakodrap, do něhož nic nenarazilo. Takže tito fyzikové se domnívají, že šlo o řízenou demolicí. Je tedy zřejmé, komu tato záležitost prospěla. Na zářijovém zasedání Celostátní rady Slovanského výboru (SV) ČR to připomněl jeho předseda a místopředseda Mezinárodní slovanské rady docent Jan Minář.

Jak dále uvedl, tak vzápětí nato Spojené státy americké vyhlásily celosvětový boj proti terorismu a uskutečnily agrese na Blízkém východě. Došlo k likvidaci fungujících sekulárních států Iráku, Libye a následovala Sýrie, kde se však pro ně situace ztížila, protože to už Rusové neponechali bez vlastní činnosti. Je to pochopitelné. Stačí se podívat, kolik je po světě rozmístěno amerických vojenských základů. Je jich kolem 500. Rusko má pronajato část jednoho přístavního v Sýrii – Lakátiji, takže pochopitelně nemohlo připustit, aby tato jejich středo-mořská základna byla ohrožena.

aby Rusko mělo tolik přírodních zdrojů. Čili chtějí Rusko rozdělit na kusy a ovládnout. Že se jim to nedaří, mají velkou zlost, ovšem to neznamená, že by nebezpečí vzplanutí velkého konfliktu pominulo. Je třeba si uvědomit, že takový konflikt, velká válka, by byla jaderná, což by pravděpodobně znamenalo konec života na Zemi. To mohu jako biolog potvrdit, prohlásil Minář. Toto si uvědomují generálové na straně Ruska i USA, pokračoval. Jenom je otázka, zdali si to dostatečně uvědomují politici.

Krym je odjakživa ruský

Minář poukázal, jak západní politici plísňí Rusko, že si vzalo zpátky poloostrov Krym. Vůbec ale pomijejí nezvratný fakt, že Krym je odjakživa ruský, žije tady většina ruského obyvatelstva, které se vyjádřilo v referendu pro připojení k Rusku, protože nemá zájem být pod vládou fašizující kyjevské vlády. Třetí důvod ruského převzetí Krymu je geopoliticko-strategický. Ruský ministr obrany Čojgu k tomu prohlásil, že základna USA na Krymu, kterou Američtí chtěli kyjevští vládcí poskytnout, by znamenala porážku Ruska ve válce bez války. Odtud už do Moskvy není tak daleko a vystřelenou raketu lze zjistit, ale stěžejí je možné tu to raketu sestřelit.

Rusko má velké přírodní bohatství, které ho se Západu tolik nedostává. A bývalá ministryně zahraničí USA Madeleine Albrightová řekla na plná ústa, že je nespravedlivé,

Plánují nový světový pořádek

Protože USA čekají v listopadu prezidentské volby a zatím, jak vystupují oba kandidáti, tak se podle Mináře zdá, že z hlediska světového míru má rozumnější názory Donald Trump než Hillary Clintonová. Poprávu nazval Clintonovou Killary, což je v angličtině vrah. Neboť ona jako ministryně zahraničí je plně zodpovědná za agrese na Blízkém východě. A s tím souvisí nebyvalá vlna migrace, která se týká i nás, vyvolaná právě těmito válkami. Má to i svůj skrytý smysl, vždyť víme, že nadnárodní ka-

pitál, jehož představitelé se každoročně scházejí v Bilderbergu a plánují nový světový pořádek (new world order), který by znamenal naprostou nadvládu nadnárodního kapitálu nad světem. Podle nich je lidstva zbytečně moc a chtějí by ho zredukovat válkami a hladem, nemocemi, na dvě miliardy obyvatel planety. Na miliardu otroků a na miliardu jejich hlídačů. A tím by neomezeně panovali. Dosáhnout toho chtějí rozložením národních států, které jsou silně právě v Evropě. A k tomu jim má posloužit rozvrát těchto států zevnitř, rozklad celoevropské kultury právě masovou imigrací fanatických islamistů.

Většina občanů ČR proti přijímání imigrantů

Současná podoba terorismu je vlastně formou války, nastínil drsnou realitu Minář. A to války velice nebezpečné, protože poměrně malý počet teroristů váže veliké síly armády a policie. A jestliže je dnes už v Evropě přes milion imigrantů, tak nevíme, jaká část z nich jsou islámští fanatici, ale lze předpokládat, že na jejich uhlídání by nestačily armády celé Evropy. Naštěstí u nás k přívalu imigrantů nedochází, i když premiér Sobotka není schopen se vyjádřit naprosto jasně. Naprostá většina českých občanů je proti přijímání imigrantů.

A občané na Západě toho také už mají dost. Ukázaly to i zcela jasné volby v německé spolkové zemi Meklenbursko, kde strana kancléřky Angely Merkelové, hlavní patronky imigrantů, naprosto propadla. Podobná je i situace ve Francii. Z informací na internetu se vyskytují i názory, že pokud tato otázka nebude řešena centrálně, z hlediska vedení státu, tak může ve Francii vypuknout občanská válka. O to větší má význam úsilí vlasteneckých organizací o zachování míru. Minář také hovořil o pokračujících snahách o rozvrácení slovanského hnutí zevnitř.

Vystupme z válečnického paktu NATO!

Milým hostem na zasedání Celostátní rady SV ČR byla poslankyně za KSČM **Marta Semelová**. V diskusi pověděla, jak komunističtí poslanci v parlamentu usilují o vy-

stoupení ČR z válečnického paktu NATO. Zdůraznila, že je to právě tento pakt, který rozdmýchává konflikty v různých zemích světa, které se potom šíří dál do Evropy. Zmínila se přitom o petici, připravené význačnými osobnostmi, na jejímž podkladě by občane rozhodli v referendu o tom, zda chtějí či nechtějí, aby ČR setrvala v paktu NATO.

„My opakovaně interpelujeme a žádáme vládu ČR, aby nebyla v područí cizích zájmů, v područí USA, Německa a dalších. Bohužel, jak předseda vlády, tak i ostatní její členové poklonkují těmto subjektům, zavádějí nás někam, kam bychom určitě jít nechtěli,“ řekla Semelová. „To konkrétně vidíme na podlézání Sudetoněmeckému landsmanšaftu. Na tom, co se odehrálo nedávno v Brně a Plzni. Proti tomu musíme vystupovat. Nelze mlčet.“

Proradné jednání poslanců ČSSD

Jak dále doplnila, není to jenom Herman. Několikrát interpelovala i premiéra Sobotku. Žádala ho, aby se prezentoval jako skutečně představitel české vlády a ne, aby se prezentoval tím, že bude oficiálně pověřovat a posílat členy vlády na sněm Sudetoněmeckého landsmanšaftu. Situace pokračuje a musíme být neustále ve střehu a žádat nápravu. Semelová v mrzkém počínání vlády spatřuje zradu na českém národu. Je to plivnutí do tváře všem, kteří bojovali proti fašismu a znají pravdu historie, a odmítají překrucování dějin, jehož jsme svědky ve školách, v Poslaneckém sněmovně, v médiích, na různých zastupitelstvech, jako je v Brně a dalších místech.

Semelová v rozpravě rovněž poukázala na proradné chování těch poslanců, kteří v parlamentě zamítají jednání o zdanění církevních restitucí. Toho, co se církvím předává na zlatém podnose. Podobně jsou „zatloukány“ návrhy i v sociálních věcech. Například projednání zákona, který se týká náhradního výživného. Má pomoci matkám-samoživitelkám a třeba i tatínkům, protože i ti někteří se sami starají o své děti. Semelová též kritizovala, že se pořád oddaluje i přijetí zákona o sociálním bydlení.

JAN JELÍNEK

Evropská tragédie 2016: Několika stovkám migrantů se po dlouhé cestě podařilo obejít hraniční zátarasy a přes rozbořenou řeku se ze severu Recka dostat do Makedonie. Foto: Reuters – Stojan Nenov

Z rozhovoru s olympijským vítězem Janem Kůrkou

„O doping ruských atletů se ví léta a problém se najednou vytáhne před olympiádou, když je takzvaně na indexu,“ říká o skandálu kolem ruského atletického svazu olympijský vítěz ve střelbě, trenér mládeže a jeden z předních kandidátů do krajských voleb za SPO Jan Kůrka. Hovoří také o tom, jaký je kšeft nejen doping, ale i boj proti němu.

V obsáhlém rozhovoru pro Parlamentní Listy.cz se dále zmiňuje o neustále související mizející základně a hledání mladých talentů mezi nejmladší generací.

● Co říkáte na to, že se do sportu tahá politika?

Je to ubohé. Možná to nepřijde někomu, kdo to nezažil, ale já to zažil. Tvrdím, že politika do sportu vyloženě nepatří. Politika v současné době rozeštvává národy, lže se, přivádí samá neštěstí. Rozbombardované země, tisíciletá úsilí předcházejících generací, to přináší špatná politika, která, jak jsme se učili ve škole, končí válkou. Válka je násilné pokračování politiky. Napřed jsou politické lži, například USA o Iráku, že jsou tam zbraně hromadného ničení, pak tam nasadí konvoje, ty zjistí, že se tam nic neděje a nikdo nemá zájem válčit, a válku tam rozpoutají. Ozbrobí enklávy, využijí náboženské rozpory, jedněm naslibují, že se budou mít lépe. Tak, jak nám to slibovala Svobodná Evropa a tvrdila nám, jak se lidé mají špatně, jaké jíme špatné potraviny. A po revoluci „západáci“ vykopili naše potraviny. Viděl jsem na Budějovicku, jak vykupovali samoobsluhy. Takže to je lež, lež a znovu lež! Chtěl bych se ještě někdy dožít pravdy.

● S tou profesionalizací sportu – není to o tom, že si to mnohé velmoci berou jako svoji výkladní skříň? Podívejme se na doping v cyklistice... Jak z toho ven?

Kontroly musejí být velmi přísné, s tím souhlasím. Musím říci, že mne děsí jejich obrovská cena. To si neuvědomují běžní lidé, ale my, co děláme vrcholné soutěže, tak prakticky třeba kolabuje krásný závod na tom, že jde pro laboratoře o šilné částky. Složitě dáváme pár korun rozhodčím, pár peněz na občerstvení a pak se dávají miliony do lékařských laboratoří, které čím dál náročněji prověřují, aby vyčumaly látky, které nejsou přípustné.

● Tak, zase skvělé příjmy pro farmaceutické lobby...

Jistě!

● A vyloučení ruských atletů z olympiády...

Je tady diskriminace. V tomto případě uplatňování kolektivní viny, to už zavání politikou. A to hovořím velmi diplomaticky a vážím slova... Přijde mi to jako cílené, vždyť o tomto problému se už ví roky. A najednou se to vytáhne, když je Rusko takzvaně „na indexu“ a dehonestováno vším možným.

● Hovoříte také o tom, že pro mnohé byla zimní olympiáda v Soči špatnou, protože byla právě v Rusku...

Chápu, že se u nás plive na politické záležitosti, ale plivat na lidi, kteří udělají pro sport první poslední, mně přijde úplně hnusné. To mám stále v uších. Každý večer jsem slyšel ten sarkasmus, zvláště od jednoho sportovního reportéra ČT.

Denně jenom plival a plival, neřekl jediné pěkné slovo. A přitom tam byly tisíce našich

lidí, diváků a hovořily v superlativech. Pochopím, že se špiní v politice, i když mne štvě, že jsou to lži, ale takto dehonestovat sport, do kterého Rusko dalo takové obrovské peníze, aby se ta mládež světa tam měla krásně.

● A to fotbalové utkání v Praze mezi plzeňskou Viktorkou a Spartou...

V hledišti se objevily americké vlajky. A Záruba to komentoval slovy: „tady visí správné vlajky, ne ty, na které jsme byli zvyklí“. Tohle se stalo na podzim loňského roku.

● Ve světě sportu se pohybuje spousta peněz. Ovšem ne ve všech odvětvích...

Samozřejmě, hlavně v těch kolektivních. A jsou to až nesmyslné částky.

● Není tedy krédo Pierra de Coubertina „není důležité vyhrát, ale zúčastnit se“ pro mnohé přežitkem a promiňte, k smíchu?

Svého času to trochu vzbuzovalo úsměv. Před pár dny to velmi výstižně řekl předseda Českého olympijského výboru Jiří Kejval na nominačním plénu. Prohlásil závažnou větu, že v současné době ten, kdo se probouje na olympijské hry, kdo se jich zúčastní, je vlastně hrdina. Vymyká se řadě těch rábdy vrcholových sportovců, protože síto je tak tvrdé, nekompromisní a bohužel, na to doplácíme, protože máme nyní ne-

jmenší delegaci od roku 1989. Pouze 105 sportovců. A bývalo 130, 140, 150. V tomto je to nejslabší a mám obavy, pokud tento trend bude pokračovat, bude hůř. Příčinou je slabý základ školní tělovýchovy.

● Kde je tedy podle vás „jádro pudla“?

Musí být silná základna a pořádný školní tělocvik. I paní ministryně Valachová se tam vyjádřila, že se od roku 2017 přidávají tři miliardy do sportu a do tělovýchovy.

Umírají staří, dobrovolní trenéři, dobrovolní rozhodčí, dědovci, kteří připravovali sportoviště. Za pár korun, za párek... jako by se zapomínalo na stovky a tisíce nadšenců a dobrovolníků.

(Rozhovor byl krácen)

Představitelé Mezinárodní slovanské rady položili květiny na bratislavském Slavíně

Foto: Eva Holečková

Neušlo nám

■ **Na zprávu o vině Ruska na sestřelení nizozemského letadla** se na internetu objevila následující reakce: Jak to bylo s letem MH17!, Jokles 1, 28. 9. 2016 21:57:41 – „Nezvrtné důkazy potvrzují, že let MH17 byl Ruskem nejdřív odkloněn z plánované trasy, přemluvili, ehmm, donutili ukrajinské naváděcí dispečery vést divné rozhovory a pak je následně uklidili, aby nebyli k nalezení, narychlo dodali a upravili vlastnosti systému Bug povstalcům, kteří pak jediným výstřelem trefili MH17 seshora do levého boku letadla, což bylo světovou kaskadérskou premiérou, neboť až dosud zarputile tyto systémy se trefují pouze zespoda! Což už to samotné ukazuje na podlost Moskvy! Ale hlavně je, že ti moskevští zloduchové zarputile tají, jaké výhody tímto kouzelnickým sestřelem získali! Ale, jak je vidět, pravda začala dnes konečně vycházet najevo! Tak, to by stačilo a nyní už jen za závěr vám řeknu tu o Karkulce...nebo byste raději tu o vraždě Kennedyho, či o „dvočtečech z 11. 9.“? (Pozn. red. Abychom naše čtenáře nevyděsili, jde o vyřazenou zprávu.)

■ **Podle informací New York Times** se šéf americké diplomacie John Kerry setkal 22. září na nizozemské misi při OSN se dvěma desítkami zástupců čtyř syrských opozičních skupin. Ze setkání unikl zajímavý záznam, jehož autenticitu potvrdilo více účastníků setkání. Kerry přiznal, že Rusové Američany v Sýrii vyšachovali svým „chytřáctvím“, na které Američané nenašli odpověď. Neskrýval přitom své vlastní zklamání a rozčarování či dokonce nesouhlas s linií Bílého domu, přičemž si postěžoval i na Kongres, který podle něj určitě nedá souhlas k americké vojenské invazi v Sýrii. USA totiž podle něj nemají žádný legitimní důvod na podobnou invazi, protože v Sýrii se již nacházejí ozbrojené síly Ruska na základě pozvání tamní vlády. Co ovšem zapomněl dodat, je skutečnost, že to byli právě Američané, kteří bez jakéhokoliv legitimního důvodu dodali této syrské „umírněné“ opoziční zbraň, čímž značnou měrou k rozpuštění této občanské války přispěli. Mluvící MZV USA John Kirby odmítl komentovat průběh tohoto setkání s tím, že šlo o soukromou konverzaci pana Kerryho.

■ **Rusko dalo do prodeje dluhopisy za 1,25 miliardy dolarů** a západní investoři se po nich ihned vrhli, aniž by si vzpomněli na nějaké sankce, píše list Die Welt. Rusko má přitom dost možností pro další půjčky píše dále list. Státní dluh nepřekračuje 15 % HDP, což je ukazatel, o kterém mohou západní státy pouze snít. Je to jedna ze zásluh Vladimíra Putina: v prvních letech své vlády začal s ohledem na surovinový boom splácet zahraniční dluhy. Další jeho zásluha spočívá v tom, že podle příkladu Norska nařídil investovat nadbytek zisku z prodeje ropy do státního fondu. A ovoce prvního a druhého sklízí Rusko dodnes.

■ **Bělorusovi Andreji Fomočkinovi**, který nesl státní vlnku Ruské federace v Riu (jako výrazu solidarity s ruskými paraolympioniky, kterým nebylo dovoleno soutěžit), daroval neznámý dárcé jako uznání za jeho čin byt. Fomočkin je však jako pracovník ministerstva vázán zákonem omezujícím přijímání darů nad hodnotu 105 běloruských rublů (7 Kč).

■ **Financial Times konstatují: „Pro hospodářství na Ukrajině** je třeba vzít na vědomí, že jde o ztracenou dekádu a nežádoucí rozkrádání. Přišla nová policie, ale soudům nikdo nevěří. Pokud jde o armádu, Rusové mají Ukrajinu v kleštích a mohou ji rozdrtit za dva dny.“ Podle Vox-Ukraine za poslední dva roky HDP Ukrajiny v dolarech klesl na polovinu, stejně jako příjmy obyvatel a země se drží nad propastí jen díky půjčkám MMF.

■ **Z knihy Století války:** Anglo-americká ropná politika a Nový světový řád Williama Engdahla, šéfredaktora Global Research z roku 2007: „Washington ze zjevných vojenských a politických důvodů samozřejmě nemůže otevřeně připustit, že jeho strategickým záměrem od pádu Sovětského svazu je vytouženou „hlavní výhrou“ rozpad a rozložení Ruska a efektivní kontrola nad jeho obrovskými zdroji ropy a plynu. Konečným geopolitickým cílem Washingtonu je kompletní rozklad Ruska, jediné eurasijské země schopné zorganizovat efektivní aliance prostřednictvím svých obrovských zdrojů ropy a plynu.

SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS

Od zlomu ve druhé světové válce 75 let

(Dokončení ze s. 1)

Na začátku listopadu intenzita bojů přestala a nastala krátkodobá přestávka. Obě strany ji využily k doplnění a posílení svých ozbrojených sil. 15.-16. listopadu německá vojska obnovila útok. Listopadové boje byly krajně vyčerpávající. Koncem listopadu, nehledě na obrovské ztráty, Němci se probíjeli k Moskvě. V noci 28. listopadu nevelké jednotky už dosáhly kanál Moskva-Volha. Fašistická vojska byla už jen 25-30 kilometrů od hlavního města. (Kremel byl prý vidět vojenskými dalekohledy, uvádí encyklopedie Wikipedia.)

Podle vzpomínek maršála Žukova mělo německé fašistické vojsko převahu v živé síle 1,5krát, v dělostřelectvu 1,8krát, v tancích 1,6krát a jen v letectvu byla převaha Rudé armády 1,6krát.

Historická bitva pod Moskvou začala na úsvitu 5. prosince 1941.

5. prosince začalo výrazně mrznout, teplota klesla až na minus 30 stupňů Celsia. Němci nebyli na tuto situaci připraveni – nešly jim nastartovat motory u tanků, aut a letadel, vojáci neměli odpovídající zimní oblečení. Navíc se jim nedostávalo potřebné množství zásob (uvádí Wikipedia).

Takto začal historický protiúder Rudé armády pod Moskvou, na celkové délce fronty okolo 1000 kilometrů. Nepřítel byl zastaven prakticky na všech úsecích. Iniciativa ve vedení bojové činnosti přešla na sovětské ozbrojené síly. Úspěch protiúderu překonal očekávání. Od prvních dní protiúderu, navzdory hlubokému sněhu a silným mrazům sovětská vojska převzala iniciativu a postupovala poměrně rychle při prolomování obrany nepřitele. Postupně rozšiřovala pásmo útoku a přešla do nepřetržitého pronásledování.

Začátkem ledna 1942 bylo na západním strategickém směru osvobozeno už okolo 11 tisíc měst a obcí a německá voj-

Prosinec 1941. Čerstvé jednotky pochodují Moskvou na frontu.

ská byla vytlačena na 100-250 kilometrů od Moskvy. V období 8.-20. ledna byl nepřítel vytlačován o dalších 150-350 kilometrů. I při malých zkušenostech v skutečném útočné činnosti ve velkém rozsahu a nedostatku sil a prostředků byly fašistům způsobeny těžké ztráty.

Poprvé v průběhu druhé světové války německá fašistická vojska utrpěla tvrdou porážku. Plán bleskové války proti SSSR úplně ztroskotal. Vojenská mašinerie Německa se narušila. Zesílilo národněosvobozenecké hnutí v Německem okupovaných zemích. Porážka nepřitele pod Moskvou posílila duchovní sílu národů SSSR. Posílilo vědomí možnosti porážky německo-fašistické okupační armády. Byl to výsledek ohromného hrdinství, sebeobětování,

úsilí, vůle, ale i vojenského umění vojáků na frontě, ale i pracovitosti a obětavosti lidí v zázemí. Byl to i výsledek využití možností a schopnosti socialistického systému reorganizovat mírový život a budovatelské úsilí na válečné podmínky a na mobilizaci země a jejích občanů k obraně své vlasti.

Vítězství Rudé armády pod Moskvou se stalo základem budoucího konečného vítězství nad německým fašismem v druhé světové válce. Prostí ruští vojáci, chlapci kolem dvaceti poprvé vstoupili na osvozené území a na vlastní oči spatřili nacistická zvěrstva. V bitvě pod Moskvou se tak zrodila ona hluboká vůle a nenávisť vůči fašismu, která nebrala ohled na vlastní život a která pak přivedla Rudou armádu až do Berlína – dodává Wikipedia.

Rusko volilo - vítězem Jednotné Rusko

Výsledky ruských parlamentních voleb přinesly nad očekávání drtivé vítězství vládní strany Jednotné Rusko. Posbírala 76% podporu, získala 343 míst v 450místné Dumě a má ústavní většinu. Další politické strany vyšly z voleb v oslabené pozici.

Dosud vždy druzí komunisté získali 13,35 %, což znamená 42 míst a ztrátu 50 poslanců. Liberální demokraté Žirinovského skončili třetí s 13,16 % a budou tak mít v Dumě frakci o 39 poslancích, což je propad o 17 poslanců. Sociálnědemokratické Spravedlivé Rusko podle očekávání bojovalo o přežití, dostalo 6,21 % hlasů, bude mít jen 23 míst a přišlo o 41 poslanců.

Liberální strany jako Jablko či PAR-NAS ve volbách vůbec neuspěly a získaly 1,99 %, respektive 0,73 % podpory zúčastněných voličů. Do Dumy se ještě dostali v jednomandátových obvodech jeden kan-

didát Občanské platformy, jeden za stranu Vlast a jeden nezávislý.

Shrnuto: Celková politická struktura Dumy se nezměnila a místa v ní si udržely všechny čtyři dosavadní politické strany. Nicméně Duma se stala v podstatě jednobarevnou a uvedené tři parlamentní strany (komunisté, liberální demokraté a „eseři“) mají nyní minimální manévrovací prostor s celkem 104 hlasy v Dumě.

Výsledky voleb objektivně hodnotí Veronika Sušová-Salminen s poukazem na **volební neúčast více než poloviny oprávněných voličů.** Jejich mlčení je tak zdrojem otazníků. Podporují tito lidé bez výhrad Putina? Odmítají ho, ale nevidí ve volbách smysl? Je jejich mlčení projevem zklamání z „pokrymského vývoje“? Nebo je jim politika prostě a jednoduše úplně jedno? A je stabilita parlamentu odrazem stability ruské společnosti?

Ukrajinská migrace

Migrace a migrační kvóty jsou na každodenním pořadu všech našich sdělovacích prostředků. Těžko lze doufat, že v Bruselu kdy pochopí naše jednoznačně odmítavé stanovisko k blízkovýchodní a africké vlně běžených. Museli by totiž vzít na vědomí, že u nás již dlouhé roky přijímáme tisíce Vietnamců, Ukrajinců a dalších cizinců, přicházejících sem s platnými vízy za práci, a respektujících naše zákony a životní pravidla.

Současně však máme i své zkušenosti s neschopnými a nechtějícími se přizpůsobit těm základním hodnotám života a morálky u nás. Asi nejlépe by o tom mohli hovořit naši teplotní přátelé z Vlasteneckého spolku M. J. Husa, marně usilující o noční klid v parcích, pořádek v nově vzniklých lokalitách a dalších běžných normách občanského spoluzítí. Připomínat dlouhodobé problémy s romským etnikem či staleté pokojné soužití v pohraničí, k jehož konci stačil jeden „fýrer“ a jeho Mein Kampf, abychom ztratili takřka tře-

tinu a následně celou republiku? To už se v EU „nenosí“!

Předjeme však k Ukrajině, kde je míra migrace podle Press TV jedna z nejvyšších na světě. Nové oficiální údaje ukazují, že počet obyvatel se snížil z 52 na 42 milionů za 25 let nezávislosti, od roku 1991. Tyto údaje vyvolávají obavy, že masivní vlna migrace může poškodit ekonomiku země.

Nový průzkum veřejného mínění provedený kyjevskou společností Research & Branding Group, ukazuje, že **jedna třetina Ukrajinců přemýšlí o tom, že opustí zemi. Mezi lidmi mladšími třiceti let je to 51 %.**

Většina Ukrajinců pracuje v Rusku, Polsku, České republice a Itálii. Mnozí obsazují málo kvalifikovaná pracovní místa ve stavebnictví, zemědělství nebo v péči o seniory. V roce 2014 migranti poslali svým rodinám a příbuzným na Ukrajině tři miliardy dolarů. Pokračující emigrace by mohla vést k demografické krizi, nyní už počet důchodců na Ukrajině je roven počtu zaměstnanců.

Jedno je jasné: drtivá většina Jednotného Ruska v parlamentu znamená také **plnou odpovědnost za vývoj země.** A tady před Vladimírem Putinem, a především jeho vládní stranou, stojí nelehké úkoly, které nebudou vůbec populární. Podle všeho se totiž Rusko bude muset v nejbližší době připravit na sérii významných škrtů, které se nezbytně dotknou sociální sféry. Putin při hodnocení výsledků své strany konstatoval, že **Rusové podpořili Jednotné Rusko navzdory těžkostem v zemi.** To znělo velmi realisticky a nikoli jako entuziastická oslava drtivého vítězství.

Ovšem letošní volby ukázaly, že tyto těžkosti v daný moment politicky aktivní Rusy nezajímají. Před Jednotným Ruskem a Vladimírem Putinem tak stojí do budoucna **hlavní úkol – nalézt rovnováhu mezi vysokými ambicemi Ruska a sociální stabilitou a hospodářským rozvojem země.** A lehké to nebude.

Ukrajinská nevládní organizace Fourth Wave Foundation bije na poplach kvůli tomu, že **zemi opouštějí vysoce vzdělaní odborníci z oblasti informačních technologií, strojírenství a medicíny.** Hrozí tak, že Ukrajina ztratí základnu, která pohání její ekonomiku. Smutnou skutečností je, že jsou přijímáni jako kurýři drog a pašeráci. Podle ukrajinského deníku Vesti je již hodně takových případů – jen v Polsku podle právníků asi 40. Mladí lidé z oblasti Kyjeva reagovali na výzvu jít na měsíc do Brazílie jako překladatelé za 350 dolarů. Zaplatili si veškeré náklady, včetně očkování, ale po týdnu života v Brazílii vyšlo najevo, že návrat domů bude obtížný.

Právníčka Irina Bojková řekla deníku: „Inteligentní chlapci s vyšším vzděláním byli lapeni do pastí. V Brazílii bylo jasné, že práce překladatele není, a je třeba pracovat v jiné zemi. Poslali je do Mexika, na Kypr, do Thajska. Zároveň byli požádáni, aby vzali sebou kufr k předání kolegovi, kterého potkají. Těm, kteří odmítli, bylo vyhrožováno, byli vydírání. Na celnici se pak ukázalo, že v kufru byly drahokamy a drogy.“

Jednou větou

■ **Z celkového počtu obyvatel Německa** (více než 82 milionů) představovali občané s přistěhovaleckými kořeny více než pětinu a nejvíce jich je z Turecka, Polska a Ruské federace.

■ **Žena, která se představila jako Yvonne**, zatelefonovala během diskuse do vysílání britské televize: „Něco vám řeknu, roztekli jsme se po celém světě jako olej a účastníme se invazí na celém světě. Putin to nedělá.“ a se zvýšeným rozčileným hlasem dodala, že „máme příliš mnoho propagandy, jsme somnabulici pochodující do války!“

■ **Pokud je dnes vlastenectví nepochopeným pojmem**, může se zítřka stát předmětem posměchu a pozitivů už třeba paragrafem v novele trestního zákoníku. L. Procházková

■ **Je evidentní, že většina Britů** hlasovala pro odchod z Evropské unie kvůli odporu vůči Polákům, Čechům a dalším lidem přicházejícím ze zemí bývalé východní Evropy. J. Keller

■ **V Moskvě již po sedmnácté proběhla mezinárodní soutěž** předčítačů (recitátorů) koránu, na niž přijeli přednášeči ze 30 zemí.

■ **Německá maloobchodní společnost Metro AG** a francouzská Auchan prodávají své výrobky na území Krymu se zdůvodněním, že neobcházejí sankce, jelikož na Krymu působí místní zastupitelství Metra a Auchanu, na něž se platnost sankcí nevztahuje.

■ **Die Welt uvádí, že se ruská ekonomika** „již nežene z kopce, tak jako v posledních dvou letech“, což potvrzuje i prognóza MMF o růstu HDP v roce 2017 na 1,1 % (roky 2015 – 3,7 % a 2016 – 0,8 %).

■ **„Prej máme vítat obohacení a rozmanitost** a máme tu Džamilu, Mitrofanova, Fištejina a pak někdo řekne, že nemáme s imigrantama žádné zkušenosti, ale máme, holenci, máme, ti naši nevráždí, ale ničí tady národ svojí nenávisť.“ Píše na internetu zn. Jedna, 28. 9. 2016 21:41:39.

■ **Reformy ovšem brzdí sám tzv. čokoládový prezident Petr Porošenko**, jehož dříve nebo později vývoj smete a šéfem země se stane někdo, kdo bude mít skutečný zájem se dohodnout s Moskvou. J. Sedláč

■ **Válečné operace v Sýrii**, trvající rok, stály Rusko nejméně 58 miliard rublů (asi 22 miliard korun), odhadl ruský podnikatelský list RBK na základě zveřejněných údajů ministerstva obrany a ruské vlády.

■ **Přes nízké ceny ropy, sankce a propad spotřebitelské poptávky** stoupl zisk 200 největších soukromých společností v průměru o 13 %, nejvíce u ropné a plynárenské společnosti Lukoil o 476 mld. rbl.

■ **Příchod až několika milionů Ukrajinců** do střední Evropy může znamenat poměrně zásadní deformaci zdejšího pracovního trhu, upozorňují naši odborníci, protože Ukrajinci, ochotní dělat za menší platy, brzdí růst středoevropských mezd.

■ **Rusko chce do roku 2018** přeměňovat vývoz ropných produktů přes zahraniční přístavy v Baltském moři přes své přístavy, které mají přebytek kapacit, což zasáhne příjmy Lotyšska, Litvy a Estonska i největšího světového obchodníka s ropou, firmu Vitol.

■ **Na konferenci Mezinárodní ratingové agentury S&P v Almaty** byly vyhlášeny prognózy vyvážené průměrné ceny ropy Brent v roce 2016 42,5 dolarů za barel, v roce 2017 45 dol., v roce 2018 50 dol. a v roce 2019 55 dol. s přihlídnutím, že významný vliv na cenu ropy má ekonomika Číny.

HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE

Z doslovu knihy o generálu Mladičovi

Sen držitelů moci v Bělehradě, včetně prezidenta Borise Tadiče se splnil: generál-legenda srbského národa Ratko Mladič byl 26. května 2011 zbaběle a ve špatném zdravotní stavu, o víceletém pronásledování, zatčení a za několik dnů potom zrádně předán Trestnímu tribunálu pro válečné zločiny v Haagu (ICTY). Generál Mladič dokázal, že je chlap s hrdosťou a ctí, se srdcem na správném místě.

Při otázce, která mu byla položena před jeho zatčením, že riskuje život, pokud se chce přihlásit a dobrovolně se nechat zatknout, odpověděl: „Nesmím být překážkou srbskému národu v jeho rozhodování pro vstup do EU, vím, že je požadavek na mé vydání jasně formulován!“

Posedlost pánů vlády v Bělehradě zajistit za každou cenu cestu do Evropské unie a do NATO byla podle nich teď zajištěna.

Italský poslanec Europarlamentu Mario Borhezio, v souvislosti se zatčením generála Mladiče, prohlásil (Radio 24):

„S Mladičem za atlantickými mřížemi mizí i jeden z posledních představitelů evropské hrdosťou... Neviděl jsem pro to důkazy a pro mne je Mladič vlastenec... Směřuji se proti němu politické obžaloby. Bylo by v pořádku, aby proběhl spravedlivý soud, ale Tribunál v Haagu bych sotva mohl věřit víc než nulu... Srbové mohli zastavit islámský postup do Evropy, ale zabránili jim, aby to uskutečnili. Mluví o všech Srbech, počítaje v to i Mladiče... V každém případě ho půjdu navštívit, ať už se nalézá kdekoliv...“

Na začátku své knihy o Srebrenici Alexander Dorin (Die Geschichte eines salonfähigen Rassismus, Berlin 2010) cituje známého německo-rakouského spisovatele Petera Handke, velkého přítele Srbů: „Všechno, co není špinavě a ošklivě protisrbské, musí být dnes chápáno, že je prosrbské. Pro mne se slovo antisrbizmus, které se objevuje jako hlavní proud při špinění jednoho národa, stalo nadávkou jako slovo antisemitů. Antisrbizmus je pro mne na druhé straně stejně tak zlé a nesnášenlivé jako antisemitství ve své nejhorší době.“

Jaké jen nepravdy, vlastně vyložené lži, veřejně sdělovali prezident Bill Clinton,

Madeleine Albrightová, Tony Blair, Bernard Kouchner, Jasvier Solana, atd. atd. Vždyt Clinton v té době lhal dokonce pod přísahou. Neuvěřitelně lži šířil na příklad v souvislosti s děním (1999) na Kosovu a Metohiji americký State Department, když jeho David Scheffer, létající velvyslanc pro válečné zločiny v květnu 1999 tvrdil, že je nezvěstných a asi mrtvých do 225 000, dokonce až 500 000 Albánců, mužů mezi 14 až 59 lety. Ani sám Clinton nebyl troškař, když 25. června 1999 na tiskové konferenci prohlásil, že na Kosovu leží desetitisíce povražděných Albánců. Nicméně článek americké novinářky M. Farleyové (11. listopadu 1999, Los Angeles Times) hlásil, že bylo dohromady objeveno 2108 mrtvol všech národností a poutivý Alex Cockburn napsal dokonce článek „Kde jsou doklady o genocidě Albánců?“ (29. října, Los Angeles Times).

Roku 2011 se objevil i film o Srebrenici, který nepřijemně překvapil a rozzlobil ty, kteří dezinformovali svět o tom, co se tam děje. Norská televize ukázala dva filmy o Srebrenici norského režiséra a nezávislého novináře Ola Flymua „Město, které se může obětovat“ a „Stopy ze Sarajeva“. Filmy byly hned vystaveny divoké kritice, protože zbyly ustálená tabu o „neozbrojené“ armádě Aliji Izetbegoviče o osmi tisících „zabitých“ zajatců, civilů. Ola ukazuje i špinavou roli nositele Nobelovy ceny za mír Ahtisaariho jako loutky Evropské unie, NATO a USA.

Bez přehánění lze říci: Běda i nevinnému Srbovi, který se dostane do rukou Trestního tribunálu pro válečné zločiny ICTY v Haagu.

Je ještě dobré si přečíst i kapitolu George Samuelyho: „Zneužití svědeckých výpovědí v Haagu“ (E. Herman: Masakr v Srebrenici, 2011, str. 53 a dále). Kapitola začíná takto:

„Mezinárodní trestní tribunál pro někdejší Jugoslávii (ICTY) sehrál rozhodující roli při vzniku oficiálního ortodoxního pojetí událostí v Srebrenici. Platné předpoklady ICTY jsou shodné s NATO státy a s institucemi, které zajišťují většinu financování (ICTY), hlavně vláda USA, která také vybrala většinu původního osa-

zenstva. Podle těch předpokladů, které se objevily ještě před nějakým vůbec významným hodnocením o příčinách a o vedení války v bývalé Jugoslávii. Srbové byli podněcovatelé těch válek; Srbové byli pachatelé genocidy; Srbové na rozdíl od jakékoliv jiné etnické skupiny za válek páchali zvěrstva jako výraz státní politiky; Srbové byli kriminálníci, kteří vykonávali zločinecké rozkazy zločineckého vedení; a Srbové musí být donuceni přiznat své viny, aby se káli za své hříchy... ICTY otevřeně sledoval politické cíle na škodu legálních postupů, které už dávno před tím přijaly ty státy Západu, které utvořily a financovaly právě tento ad hoc tribunál.“

Hlavní prokurátoři ICTY Richard Goldstone, Louise Arbourová i Carla del Ponte, byli vzhledem ke své zaujatosti proti Srbům, jeden horší než ten druhý. Ani pozdější hlavní prokurátor, belgický právník Serge Brammertz, se nezdál být lepší. Pouze Carla del Ponte, možná pod vlivem výčitek svědomí, odhalila hrůzné zločiny UCK, zločinecké organizace kosovských Albánců, v souvislosti s vraždami zajatých Srbů a Romů, kvůli získání jejich orgánů, které pak prodávali k transplantacím. A bez pochyby hlavní organizátor těch zločinů Hashem Thaci je teď prezidentem „státu“ Kosovo, kterého chrání i teď jeho „šéfové“ z USA a EU, jako kdyby Rada Evropy už jednou nepřijala zprávu o těch jeho zločinech od švýcarského vyšetřovatele Dicka Martyho.

Rada bezpečnosti OSN svou rezolucí 827 v květnu 1993 založila ICTY jako ad hoc Tribunál, i když Rada bezpečnosti pro toto neměla kompetenci. Německý nositel Nobelovy ceny za literaturu Günter Grass a řada jiných, pokládají Genschera a vládu kancléře Kohla za spoluviníky rozpadu Jugoslávie a tím i za krvavé balkánské války

Kdo nejde s námi...

Tak se nám NATO ústy pana generála znovu projevilo.

Na konferenci vojenského výboru NATO v chorvatském Splitu pan generál Petr Pavel, pokud neznáte, je to Čech, ve službách jestřábů pronesl významný výrok. Výrok ve smyslu, „kdo nejde s námi, jde proti nám“. Podle letitého kontextu pan generál prohlásil: „Srbsko a Republika Srbská představují hrozbu pro NATO, protože se dostávají do stále většího vlivu Ruska.“ Prásk a hotovo!

Podle mnohaleté linie dané americkou administrativou a podporovanou jejich nohsledy, lze vyvodit ponaučení pro Srbsko. „Co si dovolujete mít vlastní názor a vlastní politiku, když všichni ostatní na Balkáně i zbytky rozbité Jugoslávie jsou poslušní?“

A tak zbývá čekat, kdy si to půjde NATO opětovně se Srbskem rozdat v bombách a mrtvých. A přece si nikdo nedovoloval s panem generálem nesouhlasit. Nepřítelem je Rusko a zatím jsme se okolo jeho hranic dostatečně nezakopali, lze z výroků odvodit. Základny máme sice všude, jen ne v Srbsku, a to by tak hrálo, že s tím nic neuděláme. Kdo si myslí, že generál má pro své názory nějaké důvody, tak je na

Slunce nad osmanskou říší nezapadá

Turecký prezident Tayyip Erdogan podrobil kritice Lausannskou smlouvu z roku 1923, na jejímž základě byly určeny současné hranice Turecka.

„Oni (rozuměj, protivníci Turecka v první světové válce nás donutili k podepsání Sévreské smlouvy v roce 1920 a přemluvili nás, abychom podepsali Lausannskou smlouvu v roce 1923. Někdo se nás pokoušel oklamat, když představoval tuto smlouvu jako vítězství. Ale všem je všechno jasné. V Lausanne jsme dali Řecku ostrovy v Egejském moři, z nichž je slyšet křik na našem břehu (nacházejí se velmi blízko tureckého pobřeží). Tam jsou naše mešity a naše svatyně. Dosud bojujeme o šelf.“

Tyto problémy vznikly kvůli těm, kteří seděli u stolu v Londýně a nedokázali uhájit naše práva,“ řekl Erdogan během

té doby. „Nikdo se neodvážil obžalovat za politickou odpovědnost tehdejší vládu Kohla a Genschera. A to navzdory tomu, že uznala jako samostatné státy Chorvatsko a Slovinsko, neopodstatněně a zbrkle.“

Válka na Kosovu byla surová, rozhořčená a divoká. Genocida ale to nebyla. Povídání o masových surovostech vznikla a přecházelo se přes ně s nedostatečnými důkazy. Žádné mrtvolky nebyly v šachtě dolu...“

Tribunál pro válečné zločiny, ICTY, není Norimberk z roku 1946. ICTY jsou spíše čistky z třicátých let, dosud ale bez trestů smrti. Nepočítáme-li ale nemalý počet Srbů (dosud 13), kteří zemřeli během soudního procesu v Haagu, ve vězení nebo ve vyšetřovací vazbě v Scheveningenu, nebo dokonce i během zatýkání...“

Kdo se dověděl podrobněji o projevu Hillary Clintonové 31. srpna 2016 na Národním kongresu Americké legie, s heslem o světě „benevolentní globální hegemonie“ USA, musel si uvědomit, že by zvolení v roce 2016 této dámy za prezidentku USA znamenalo pokračování ve zbytečných krvavých válkách a zbytečném chaosu v dalších oblastech. Vždyt paní Hillary nazývali ve své době „největším jestřábem vlády“, když byla ministryní zahraničí USA, když vládl první čtyři roky prezident Obama. Jaká by asi byla „spravedlnost“ Tribunálu ICTY v Haagu, jak by mohl dopadnout soud s generálem Mladičem, kdyby se paní Hillary Clintonová stala prezidentkou USA. Jako malé osvěžení paměti: paní Hillary v roce 2002 hlasovala v Senátu pro válku (tj. napadení) a vlastně zničení státu Irák a v roce 2011 jako ministryně zahraničí USA se velmi „zasloužila“ o bombardování a zničení státu Libye.

prof. Dr. RAJKO DOLEČEK, DrSc.
(Výběr z obsáhlého materiálu)

Neušlo nám

■ Zákaz burek

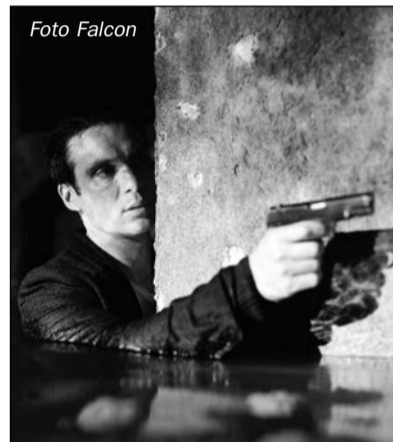
Bulharský parlament schválil zákon zakazující nošení burek na veřejnosti. Kdo tento zákaz nedodrží, dostane pokutu ve výši patnáct set bulharských leva, což je v přepočtu osm set šedesát dolarů. K tomu přijde i o sociální benefity.

■ Převrat

Po neúspěšném červencovém pokusu o převrat v Turecku bylo celkem zadrženo více než 70 tisíc lidí. Podle ministra spravedlnosti Bekira Bozdagy je ve vyšetřovací vazbě 32 tisíc podezřelých. Uvedl to ve vysílání turecké televize NTV. Podle ministra není vyloučeno další zatýkání, ale také propuštění některých nyní zadržovaných.

■ Anthropoid

Na svátek svatého Václava si Češi připomenuli i méně známé postavy české historie. V očekávaném filmovém snímku Anthropoid se na tuzemských plátech představili hrdinové Jozef Gabčík a Jan

Kubiš v podání Cilliana Murphyho a Jamieho Dormana společně s Aňou Geislerovou v hlavních rolích.

■ Trojská Zoo

Dne 28. září 2016 se v Zoo Praha uskutečnila jubilejní slavnost k 85. výročí otevření zoologické zahrady. Stejným odevem a zpestřením oslav byly křtiny mláďete žirafy a samičky hrabáče kapského. Vlastní křest se uskutečnil u pavilonu Africký dům. Návštěvníky přivítal ředitel Zoo Praha Miroslav Bobek.

■ Jednodušší je zabít

Slavná pravá ruka Obamova Zbigniew Brzezinski, zasvěcenec a globalista NWO (New World Order – nový světový pořádek) neomalene prohlásil, že je obtížnější kontrolovat než zabít milion lidí. Brzezinski konkrétně uvedl, že „nové a staré síly čelí“ bezprecedentní situaci, úmrtnost jejich síly je větší než kdy jindy, ale pro globalisty NWO, jejich „schopnost zavádět kontrolu nad politicky probuzenými masami na světě je na historickém minimu“. Vědomí lidstva se zvyšuje!

■ Komu věřit

Přesto, že je prezident Miloš Zeman neustále na přetřesu, důvěrou útoky neotřásají. Prezidentovi důvěru na 57 procent občanů. Největší důvěru mají starostové a zastupitelé. Nejnižší na žebříčku důvěryhodnosti jsou již zprofanovaní poslanci a senátoři. Podle zářijového průzkumu Centra pro výzkum veřejného mínění.

■ Nový kult osobnosti

Je evidentní, že každá doba má své politicky, ale i ideologicky na rozumu omezené jedince – lojalisty či tzv. řítoleze. Nejinak tomu bylo za předcházejícího režimu, je tomu i za režimu současného. Změnila se jen zeměpisná poloha těch, kterým je upřena nejen politická pozornost. Těch, kteří jsou velebeni a uctíváni. V našem případě jde o Václava Havla, který úspěšně zasel zrno západní politické ideologie svojí neskrývanou lojalitou západní politice, přesněji politice USA. Byl pro západ v danou chvíli ideálním nástrojem pro změnu režimu a odklon zahraniční politiky ČR. Tak vznikl nový fenomén a idol, nový „kult osobnosti“, tentokrát západního stylu.

Stranu 5 připravil a rediguje Stanislav Hrzina.

Vraťte nám studenou válku!

Vědět o ní dali vědět, že studená válka se vrátila. Kež by tomu tak bylo! Protože studená válka byla obdobím, v němž se vůdci světa snažili omezovat napětí mezi nukleárními velmocemi.“

To, co máme dnes, je stokrát nebezpečnější. Je to bezohledná a nezodpovědná agrese Washingtonu proti dvěma velkým nukleárním mocnostem – Rusku a Číně.

Zažil jsem americké prezidenty, kteří se snažili rozptýlit napětí s Ruskem. John Kennedy společně s Chruščovem vyřešili raketovou krizi na Kubě. Nixon vyjednal dohodu o omezení strategických zbraní (SALT 1), i dohodu o omezení systémů antibalistických raket, a navázal kontakt s komunistickou Čínou. Carter vyjednal dalekosáhlejší SALT 2 a Reagan společně s Gorbačovem studenou válku ukončil.

Berlínská zeď padla a Gorbačov, za souhlas Sovětského svazu se sjednocením Německa, obdržel od Západu slib, že NATO se už ani o píd dál na východ nepohne. Mír byl na dosah ruky. A tehdy neokonzervativci, kteří se díky izraelskému vlivu vrátili zpět do amerických tištěných médií, začali onen mír na dosah ruky likvidovat. Ukázal se být totiž příliš nákladný pro profit vojensko-bezpečnostního komplexu, a gigantické vojenské a bezpečnostní zájmy se zas prokázaly být mnohem mocnější, než lobby usilující o mír. A od doby kriminálního režimu Clintona každý americký prezident dřel i v přesčasech na tom, aby napětí s Ruskem zvýšil.

Hlas Izraele v USA, list New York Times se přidal k dehonestaci Ruska, šířené Hillary Clintonovou, úvodníkem opatřeným titulkem: „Gangsterský stát Vladimíra Putina“. Ze byl sepsán neokonzervativci, dokazuje též ten fakt, že za všechny potíže na Ukrajině a v Sýrii činí odpovědným jediné a pouze ruského prezidenta.

P. C. ROBERTS (vybral L. Man)

KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA

Učitel národů, humanista a filozof

Největší z Čechů Jan Amos Komenský se narodil 28. března 1592 v Moravské Nivnici u Uherského Brodu. Po studiu na univerzitě v Heidelbergu a Herbornu se vrací do Čech. Po návratu se stává duchovním správcem ve Fulneku, a učil v Přerově. Komenský jako biskup Jednoty bratrské se stává jejím mluvčím.

Bitva na Bílé hoře přináší do Čech prudké politické změny. Nastává katolizace země. Komenský jako představitel Jednoty bratrské se musí skrývat a jako mnozí další odchází v roce 1628 do náboženské emigrace. První zastávkou se stává polské Lešno se střediskem Jednoty bratrské. Komenský ce-

stuje po Evropě, navštěvuje Anglii, Švédsko i další země. Všude uplatňuje své pokrokové pedagogické myšlenky, nemající v dané době obdoby. Cílem jeho pedagogického snažení je vypracování souhrnu vědění jako cesty přeměny a převýchovy lidstva. Dokonalé vzdělání dovede lidstvo k „všeobecné věci, ale i k míru a porozumění“.

V Lešně setrval až do roku 1656 a poslední léta trávil v Amsterdamu, kde umírá 15. listopadu 1670. Ostatky Jana Amose jsou uloženy v Naardenu. Svým celoživotním dílem se Komenský stává předním českým humanistou, filozofem, teologem, spisovatelem a především pedagogem, který svojí prací zasáhl do vzdělávání ev-

ropských národů. Veškeré zásadní myšlenky měly být zahrnuty do nedokončeného díla „Plánu vševed“.

Není účelem při vzpomínce na výročí úmrtí Jana Amose Komenského vyjme-

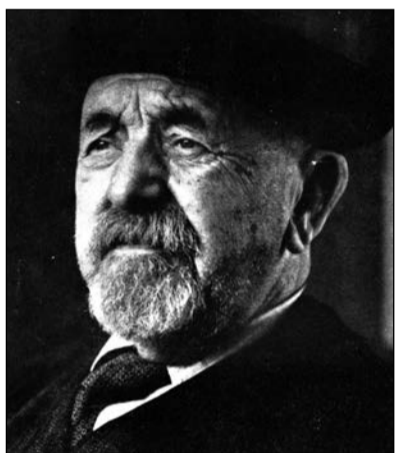
novat sumář jeho prací. Připomeňme, že napsal zásadní filozoficko-náboženská díla – Labyrint světa a ráj srdce, Kšaft umírající matky Jednoty bratrské. Dále díla – Všeobecná pravda o nápravě věcí

lidských, pedagogická díla Svět v obrazech – Orbis pictus, Škola hrou – Schola ludus a díla, která měla podpořit rozvoj českého jazyka – O poezii české. (sh)

Ludvík Kuba – proč je zapomenut?

Všestranný Ludvík Kuba (1863-1956) sice ve svém vpravdě pozeňhaném věku patřil k osobnostem oceňovaným, nicméně společenský vývoj jeho význam a někdejší vliv poněkud odsunul do zapomnění. Nadcházející 60. výročí skonu – 30. listopadu 1956 v Praze – by mělo být logickým podnětem k opětovnému připomenutí jeho široce rozprostřeného přínosu; to nynější zapomenutí jistě není věc omluvitelná.

Když byl etnograf, spisovatel, malíř a hudebník Ludvík Kuba v roce 1945 jmenován profesorem pražské Akademie výtvarných umění, byl mu téhož roku – jako jednomu z prvních – udělen též titul národní umělec. Nešlo o žádnou politickou kampaň! Podobně jako deset dalších takto

Ludvík Kuba

oceněných Kuba patřil k osobnostem ojedinelého významu, tvořících nadčasovou uměleckou kontinuitu mezi minulostí a naší současností.

Z odkazu

Kubův význam je nesporný a šíře okruhu jeho aktivit nese znaky téměř až renesanční šíře. Nestal se totiž jen v tichu tvořícím akademikem, nýbrž vnímal tep času, jeho vývoj. Nezapomínejme, že jeho vcholná kariéra se odvíjela na přelomu 19. a 20. století, kdy dobová estetika vnímala světový posun zcela jinak, než tomu bylo v epoše poválečné, natož současné. Kuba byl svou šíří zájmu mnohdy předzvěstí zrodu vrcholných děl jiných – jistě populárnějších – tvůrců. Vytvářel jim zázemí, jež bylo pro další představitele českého umění výchozí „startovací drahou“. Pomáhal tedy svým vlivem širšímu okruhu, než jaký sám mohl absorbovat. I v tom je jeho nedocenitelný vklad, nejen v jeho samotném tvůrčím či etnografickém přínosu. Vytvářel totiž spojnicí mezi minulostí ke své době. Za to byl pak možná tak zapomenut...

V umělcově širokospektrálním výtvarném vzoru nacházíme díla neuvěřitelně zralá, umělecky nezaměnitelně svébytná. Mohou poněkud připomínat malířskou tvorbu jeho vrstevníka Švabinského.

(Pokračování v příštím čísle 204)
TOMÁŠ HEJZLAR

Ludvík Kuba: Žena z Bufu

Cestou Skaryny do Prahy

Vernisáž výstavy obrazů a fotografií běloruských umělců pod záštitou Velvyslanectví Republiky Bělarus v ČR a Československého ústavu zahraničního v Praze ve spolupráci s Galeríí KARAS. Byla zahájena 7. října 2016 ve Strahovském klášteře v Praze.

Výstava je zasvěcena 500letému výročí vytištění první knihy v běloruském jazyce – Bibli svatě – v Praze národním buditelem Františkem Skarynou, pocházejícím z běloruského města Polock.

Vystaveny jsou olejomalby (krajin) a grafiky dynastií výtvarných umělců rodiny Arakčejevových, Barchatkových, Malenkových a umělecké fotografie členů rodiny Batsiukových. Jedná se o umělce známé nejen v Bělorusku, ale i za hranicemi jejich vlasti.

Vystavují svá díla Boris Arakčejev a jeho dcera Oksana Arakčejeva, Igor Barchatkov a jeho manželka Jelena, Pavel Maslenikov, Vladimír Maslenikov, Pavel Stránku 6 připravila Nataša Weberová.

Maslenikov ml., Marina Batsiukova a její dcera Anna Muraida.

Francisco Skarina byl běloruský vzdělanec, humanista, překladatel a vydavatel bible. Narodil se okolo roku 1490 v Polocku (v Bělorusku, tehdy Litvě) v obchodnické rodině. V roce 1504 získal na Jagellonské univerzitě v Krakově titul bakaláře a v roce 1512 titul doktora medicíny.

V roce 1517 začal v Praze vydávat vlastní překlady Bible do staré běloruštiny, lidového jazyka svého rodiště. Jako jeden z prvních tiskl v cyrilské abecedě. Do roku 1521 vydal dalších 20 biblických knih. V roce 1522 odešel do Vilnius (Litva), kde zřídil první tiskárnu v zemi a vytiskl Apostol. Tiskárnu však musel brzy zavítat a vrátit se do Prahy, kde působil až do konce svého života jako královský zadržník krále Ferdinanda I. na Pražském hradě.

Jeho knihy, které byly vyváženy do vlasti (patrně přes Vratislav), byly často zabaveny a zachovaly se jen několik exemplářů. (nw)

Geniální ruský hudební skladatel

Petr Iljič Čajkovskij se narodil 7. května 1840 v ruském Votkinsku. Patří mezi nejvýznamnější světové hudební skladatele zejména proto, že dokonale dokázal spojit prvky ruské lidové hudby s evropskou vážnou hudbou.

Jeho matka byla Francouzka, která syna vedla ke studiu. Jakkoliv měli rodiče více dětí (celkem sedm), mladý Petr vyrůstal, dá se říci, v blahobytu, neboť jeho otec byl důlním inženýrem, takže všechny členy rodiny bez problému zabezpečil – za příklad stojí skutečnost, že v rodině nechyběl klavír.

Nejprve studoval na právnické fakultě v Petrohradě a zároveň bral i hodiny hudby, takže se dal zapsat na konzervatoř, poněvadž se na hudbu jednoznačně zaměřil. Na Petrohradské konzervatoři si jej oblíbil ředitel Anton Rubinstein, který požádal svého bratra s tím, aby byl Čajkovskij přijat na Moskevskou konzervatoř jako učitel harmonie.

Čajkovskij skládal většinou ruské umělé písně s klavírním doprovodem. Za hlav-

ni jeho dílo je ale nutno považovat symfonie, jichž zkomponoval celkem šest, z nichž nejznámější je Patetická, vedle toho složil symfonickou báseň Romeo a Julie. Slavnostní předehru 1812, Italské capriccio, smyčcová kvarteta, Concert pro klavír a orchestr č. 1 b moll, sbory, kantáty a houslové koncerty. Mimo jiné napsal též deset oper. Nejznámější je Piková dána, Evžen Oněgin, Panna Orleánská a Maze-
pa.

Čajkovskij se nejvíce proslavil svými baletními díly, a to Šípkovou Růženkou, Louskáčkem a Labutím jezerem, u kterého se poněkud pozastavím.

Ke konci 90. let dvacátého století se mně podařilo při návštěvě Moskvy vidět zmíněný balet (v ruštině Lebedinoje ozero) v Gosudarstvennom kremlovskom dvorci, koncertní síni pro 6000 diváků. Byl to tehdy pro mě opravdu nezapomenutelný baletní zážitek, na který budu trvale vzpomínat. Vždyť ruští baletní umělci jsou bezesporu nejlepší na světě. Jed-

nalo se o původní dochovanou choreografii Lva Ivanova a Mariuse Petipy. Je-
nom připomenou děj původně německé pohádky o princezně Odettě, kterou černokněžník Rudouvous proměnil v labuť, nešťastný princ zapomene na svou přísahu a na břehu jezera je sice osvobozen rovněž zakletých dívek-labutí zmařeno, kdy princ prosí Odettu i její družky o odpuštění, ale Rudouvouso kouzlo trvá. Nakonec je však Rudouvous poražen láskou prince a Odetty a ostatní dívky jsou ze zajetí vykoupeny, přesto však princ s Odettou zahynou – utonou ve vodách jezera.

Nádherná autorova hudba, nádherné baletní provedení. Čajkovskij viděl krácenou a upravenou verzi Labutího jezera též v Praze v roce 1888 a do svého deníku poznamenal: „Ohromný úspěch – minuta absolutního štěstí.“

Umělec zemřel 7. listopadu 1893 v Petrohradu.

MILOSLAV SAMEK

Vzpomínka na „brácha“ Statise Prusalise

Profesor Dr. Rajko Doleček: „Měl krásný hlas, byl plný tvůrčího elánu“

Zase jsem seděl s několika přáteli na příjemném nádvoří Porubského Zámku, kde se tak volně dýchá. Bylo příjemně teplo, bylo plno hostů. Prostředí perfektní, jídlo jako vždy vynikající, řecké víno též. Ale bylo mi jaksi divně, „prázdné“, chyběl „pán Zámku“, můj přítel „brácha“ Statise Prusalise. Odešel náhle, tam někam daleko, odkud už není návratu, 13. srpna 2016.

Znali jsme se přes 40 roků. Brácha Statise přetéká svérázným optimismem, vždy ochoten nějak prospět, s levicovým světovým názorem, který vždy obhajoval, který jsem dobře chápal. Byl plný nepolevujícího tvůrčího elánu, plný dobrých a uskutečňovaných, občas jen plánovaných, předsevzetí. Zámek, který vybudoval z pobořených zbytků bývalého zámku, který koupil v roce 1989, byl toho dokladem. A stále pokračoval s jeho budováním. V galerii jeho zámku byly výstavy řady známých umělců. Tam jsem od Ringo Čecha dostal jeho krajně zajímavou životopisnou knihu jako guru. Veliký sál zámku má světovou výstavu.

„Brácha“ měl krásný hlas, jeho koncerty byly vždy plně posluchači. Zpíval doma, v Československu a pak i v Česku, v zahraničí. I když přesvědčený marxista, v rámci zámku vybudoval za pomoci svých umělecky nadaných deér (obě hezky zpívají – kapli, s pravidelnými bohoslužbami v neděli. Oba jsme se vždy pokřičovali naším pravoslavným křížem. V zámku občas bydlí i náš pravoslavný vladyka, biskup (episkop) Otec Simeon.

První léta Statiseova života nebyla lehká. Otec mu zahynul v Řecku po konci války v bojích mezi monarchisty a levicovými partyzány, do Československa se dostal s utečeneckou vlnou jako malé dítě. V Řecku má i nyní nemalou rodinu, s kterou udržuje čilé styky. V Řecku jsme se Statisem a několika přáteli navštívili před několika lety tajuplnou Svatou horu Athos, její mnišskou republiku, s přetčnými kláštery, včetně srbského Chilandaru z 12. století, kde je přesvatá ikona Bohorodičky Třiruké. V řeckém klášteře Vatopedu jsme spali v elegantních pokojích, kde bydleli během své návštěvy Svaté hory prezident Putin a premiér Medvedev. „Brácha“ Statise vše diplomaticky zařídil.

Během NATO agrese v 1999 proti „Malé Jugoslávii, SRJ“ (Srbsko-Černá Hora), během 78 dnů a nocí zločineckého bombardování, ničení a zabíjení v zemi, Statise neváhal a zajel do Srbska, kde za NATO bombardování Bělehradu, jako podporu napadenému Srbsku, zpíval svým krásným hlasem spolu s dalšími světovými umělci,

během nočních náletů na jednom z mostů přes řeku Sávu. Pomohl jsem mu s kompozicí jeho písně překladem do srbstiny pro tuto příležitost.

„Jó, kolik dnů světem půjdeš křížem krá-
žem/ všude pláč, války žár a násilí...“

Vždy jsem se těšil na rozhovor s ním, obdivoval jeho hlas a živé tóny jeho kytary. V jeho zámku pravidelně oslavujeme s několika přáteli koncem prosince i svého pravoslavného rodinného patrona, naši „srbskou slavu“, svatého Mikuláše (Svetoga Nikolu), podle Juliánského kalendáře 19. prosince. Naši hosté se vždy těšili, když nás oslavující přišel Statise potěšit svým zpěvem a kytarou.

S nemalými starostmi při stálém budování svého zámku si vždy věděl rady, jen s dů-
dávku nebezpečných kalorií si v posledních letech, než odešel na svou cestu, tam někam, bez návratu, si poradit neuměl, nešlo ho přesvědčit. Měl v té době značné kilogramy navíc. Jinak býval dříve štíhlý, obletovaný ženami.

Jeho Porubský Zámek s půvabným nádvořím, jeho hudební „kancelář“ s drahou aparaturou, i řecká taverna v Zámku, osiřely. „Brácha Statise, s tou první skleničkou tady u Tebe, si vždy na Tebe vzpomenu. Budeš mi moc chybět. Byl jsi vždy odhodlaný, bojovný a statečný!“

prof. Dr. RAJKO DOLEČEK, Dr.Sc.

Hold Antonínu Kalinovi

TŘEBÍČ (Slovanská vzájemnost) – Poslední týden v srpnu bývá v Třebíči tradičně zasvěcen festivalu židovské kultury Šamajin. Tak tomu bylo i letos. Letošní už desátý ročník tohoto festivalu byl věnován mimořádné události – premiéře dokumentárního filmu Děti Antonína Kaliny, jehož autorem je známý reportér a historik Stanislav Motl, který jej věnoval zdejšímu rodákovi, protifašistickému bojovníkovi Antonínu Kalinovi.

Kalinovou zásluhou bylo v Buchenwaldu zachráněno na tisíc dětí. O tomto málo známém příběhu jsme před časem psali i v našem časopise. A to jako o příběhu českého Nicolase Wintona.

Ruská kultura v ČR

VALTICE – V rámci festivalu Ruská kultura v ČR se uskutečnil koncert smyčcových kvartet Čajkovského orchestru z Moskvy a České filharmonie s klavíristy Ivo Kahánkem a Igorem Ardaševem v Jízdně Státního zámku Valtice. V pátek 23. září od 19 hodin jako „hudební soubor“ obou uměleckých těles souběžně s ochutnáváním špičkových jihomoravských vín.

Unikátní hudební cyklus koncertů s názvem Hudba a víno proběhl na zámku za komentování degustace a duelu vín z vinařství Vinselekt Michlovský, Rakvice a Malý vinař, Velké Bílovice. Hudební soubor byly atraktivní kulturní události hlavně v 19. století. Obvykle se sešli dva proslulí hudebníci, kteří se spolu utkali podobně jako sportovci při závodech. Hudební soubor byly přitažlivé především pro diváky a nebylo příliš podstatné, kdo v nich nakonec zvítězí. Účastnily se jich takové osobnosti jako Ludwig van Beethoven nebo Ferenc Liszt. „Program valtického koncertu svedl dohro-

Hold Antonínu Kalinovi

Na premiéru filmu přijel do Třebíče sám autor i dvě ze zachráněných dětí – Naftali Ďjuro First a Pavel Kohn z Izraele. Jako buchenvaldský vězeň se Kalina díky dobré znalosti němčiny stal vedoucím tzv. dětského bloku a za zády německých vězňů dětí zachránil.

První, kdo podal svědectví trebičského rodáka, byly dvě americké novinářky, z jejichž pera se o osudech českého vlastence dověděl novinář Stanislav Motl.

Kalina byl loni in memoriam významným českým prezidentem.

Třebíčské publikum Motlův film vysoce ocenilo. Věřme, že dříve či později si film najde i cestu do České televize. (zh)

mady dva z nejlepších českých pianistů Kahánka a Ardaševa, hudební týmy z Prahy a Moskvy. Umělci vystoupili při svých souborých samostatně i zvlášť, uvedl k dramaturgii valtického hudebního souboru generální ředitel České filharmonie, hlavní dramaturg a také moderátor večera David Mareček. Na koncertě zazněly skladby Petra Iljiče Čajkovského, Bedřicha Smetany, Antonína Dvořáka a Felixe Mendelssohna-Bartholdyho. Publiku se rovněž představil nejnovější model českého výrobce klavírů Petrof.

Během každého hudebního bloku byla připravena degustace s odborným výkladem – „duel“ vín z Rakvic a Velkých Bílovic, exkluzivně vybraných a snoubených s jednotlivými částmi koncertního repertoáru. Pro posluchače bylo připraveno pět vzorků vín včetně luxusních „cuvée 1+1“, které jsou společný projekt obou zúčastněných vinařství. Koncertní cyklus je součástí tradičního mezinárodního festivalu Ruská kultura v ČR, který slavil letos 15. ročník. (vž)

Deset milionů mrtvých v 1. světové válce

Devatenácté století představuje z pohledu vývoje lidské společnosti rozvoj výrobních sil a společenské nadstavby. Znamená též širší a odbornější zapojení člověka včetně růstu jeho sil.

Stávající rozdělení světa, především existence multikulturních aglomerací, jako je Rakousko-Uhersko a carské Rusko, je neudržitelné. Sociální a třídní rozporuplné životní podmínky řadových občanů postupně tvoří půdu pro vznik a rozvoj nových směrů a organizací naprosto antagonistického charakteru. Jsou dále umocněny krizovými jevy výrobně-ekonomickými i politickými na poli vnitrostátním i mezinárodním.

Oběti frývaldovské protestní stávkou

Frývaldovský okres, dnes Jesenicko, na úpatí hory Praděd představuje dnes i v minulosti rozsáhlé, bohaté zalesněné hornaté území. Kdysi se zde těžilo stříbro, zlato, rudy, pro nedostatečnou efektivnost postupně těžba i výroba přeměněna na zdejší suroviny: žulu, rudu, mramor, vápenec, písek, hlínu na šamot. I když většina okresu nebyla dostatečně úrodná, značná část obyvatelstva byla závislá na zemědělské výrobě a práci v lesích, zpracování dřeva. Značný podíl tvořil též dovoz surovin pro textilní a kovozpracující průmysl. Díky dobrým přírodním podmínkám byl a je zde aktivní turistický ruch, lázeňství.

Nově vzniklý stát zde uplatňoval bohaté exportní provozy prostřednictvím vývozu výrobků z kamene, vápna, dřeva do Anglie, Holandska, Německa, Švédska. To vše působilo na rozvoj oblasti a pomalejší vliv světové hospodářské krize. Přesto konec dvacátých a třicátá léta minulého století, období mladého desetiletého státu znamenalo všestranně se zhoršující životní podmínky. Systém výroby, snižování mezd, propouštění z práce, rostoucí nezaměstnanost, omezování osobních svobod a další vlivy se staly živnou půdou, na níž vyrůstal odpor: Rudé odbory, organizace stávkového hnutí. Atmosféra o to horší, že zde značnou část tvořilo německé obyvatelstvo včetně prvků rozšiřujícího se fašismu.

Dne 22. listopadu 1931 proběhla ve Frývaldově široká konference jednotné fronty pracujících. Na ní bylo jednomyslně usneseno **dnem 25. listopadu 1931 zahájit protestní stávku** pod heslem: „Do Rudých odborů, do Průmyslového svazu stavebníků! Boj za práci a chléb!“

Za takových podmínek dne 28. července 1914 vyhlásuje Rakousko-Uhersko válku Srbsku. Byla vedena 52 měsíců a 14 dnů. Zúčastnilo se jí 32 států. Bojovalo 70 milionů osob, z nichž 10 milionů zahynulo, 20 milionů bylo zraněno s odpovídajícími následky. Vyčíslené finanční náklady představují 200 milionů dolarů, z nichž nemalou část představují příjmy zbrojního průmyslu.

Vládoucí filozofie kapitalismu a stávající výrobně-ekonomický systém doby jsou rozšířeny o vznik a působení silicích pojetí dějin na bázi materialismu.

Válka oficiálně končí 11. listopadu 1918 podepsáním mírové smlouvy ve francouzském městě Compiègne. Na ní

navazuje versailleská mírová smlouva podepsaná ve Francii 10. ledna 1920.

Její cílem je nastolit poválečnou rovnováhu sil ve světě, ustavit nové nástupnické státy – určit směry, kterými se budou rozvíjet. Opatření dostalo název versailleský systém a nedosáhlo nikdy plného uplatnění. Trvajících rozporů mezi mocnostmi fakticky nesly v sobě zárodek další světové války. Vedle stávajícího výrobně-ekonomického systému kapitalismu své praktické uplatňování zahájilo též materialistické pojetí dějin.

16. ledna 1918 Ruská sovětská republika byla prohlášena za Federaci sovětských národních republik. Ta ve dnech 4.-10. 6. 1918 přijala první sovětskou ústavu,

federální sjednocení národních republik s principy diktatury proletariátu a demokratického centralismu.

Mezi nově ustavené poválečné státy patřil též československý stát, oficiálně vyhlášený dne 28. října 1918 Národním výborem v Praze. Vycházel tím z dlouhodobé předcházející činnosti představitelů národů českého a slovenského T. G. Masaryka, Dr. E. Beneše a Milana Rastislava Štefánika, kteří již v únoru roku 1916 v Paříži oficiálně potvrdili vznik Národní rady československé. Po staletích národní poroby tím bratrské slovanské národy Če-

chů a Slováků jako vzájemně si rovné organizace sestavily státní útvar. Mírovými smlouvami v r. 1919 a 1920 určeny hranice státu. Území Čech, Moravy, Slezska, Slovenska a Podkarpatské Rusi tvořilo 140 508 km². Počet obyvatelstva podle sčítání lidu v r. 1920 činil 12 995 857 osob, z nich 66,2 % byli Češi a Slováci. Zbytek tvořili národnostní menšiny – Němci, Maďaři, Rusíni, Poláci. Z pohledu národohospodářského i kulturního patřilo území mezi nejrozvinutější části bývalé monarchie. Totéž na úseku perspektiv dalšího všestranného rozvoje.

Plzeňský kongres landsmanšaftů

V České republice pracuje na více místech sudetoněmecké krajanské sdružení pod názvem Landsmanschaft. Spolupracuje s Organizací Panevropské unie Čech a Moravy a Českoněmeckým fondem budoucnosti, tj. finančním garantem akcí, pořádaných v ČR.

spolky a organizace, tak jako vyjádření sebe samého. Klub českého pohraničí a další organizace prezentovaly jak státní prapor České republiky, tak své vlastní. 14 zástupců nejrůznějších českých spolků a hnutí vyjádřilo svá stanoviska. Bylo mj. vzpomenu současně předávané našim politikům Plakety Wenzla Jaksche, sku-

Prapory státní, pohraničnicků a dalších českých spolků na manifestaci při konání Kongresu landsmanšaftů v Plzni 9. 9. 2016 vyjadřují jednotu Čechů Foto – Jan Boštík

Po předchozích aktivitách především na Moravě organizace uspořádaly v Plzni „Kongres o česko-německé komunální spolupráci“, který proběhl ve dnech 9.-11. září 2016 v luxusním hotelu Marionette ve středu města. V programu byly přednášky a diskuse, které měly českým a německým komunálním politikům, sudetoněmeckým partnerům a zástupcům německé menšiny v ČR poskytnout podněty pro další prohloubení spolupráce na poli hospodářském, kulturním, náboženském, prezentačním společných projektů a dalších aktuálních námětů. Akce byla organizována jako uzavřená pro organizátory a pozvané hosty.

Starí Češi a čeští historici mají stále na paměti podobná shromáždění předválečná i z období panování Velkoněmecké říše, uplatňování hegemonie nad vynuceným protektorátem Čech a Moravy.

V době zahájení kongresu protestovalo poblíž hotelu více než dvě stě Čechů. Místních i občanů z řady dalších českých měst a obcí, zastupujících jak nejrůznější

tečnosti, že den předtím byla organizována na plzeňském hřbitově vzpomínka na osobnost novináře, spisovatele, politika J. Fučíka, který je výrazným představitelem odkazu historie.

Přesto, že pořadající organizace mají v Plzni své zastoupení a vyjadřují úsilí rozvoje vzájemných přátelských vztahů, nikdo z nich se na vzpomínce nezúčastnil. V projevech zaznělo mnoho námětů z historie i současnosti. Za Český svaz bojovníků za svobodu vyjádřil stanovisko, které je vlastní většině Čechů, předseda plzeňské organizace Jaroslav Bukovský: „My proti takovýmto akcím demonstrujeme. Ze sudetské strany je to také demonstrace – pokus o návrat do své milované rodné vlasti. Ale neměli by tito Němci nikdy zapomenout, jak se k této vlasti zachovali krátce před vypuknutím války, jak se chovali ke svým českým, původně spoluobčanům. My a většina naší starší populace je za své spoluobčany nepovažuje.“

(jn)

První transport českých Židů do Terezína

Rozvoj kapitalismu v Evropě devatenáctého a dvacátého století nese s sebou prohlubující se sociální rozdíly a rozpory, které se v různých formách projevují v životě společnosti. Nerovnováha hospodářství, výrobní, ekonomické a další těžko řešitelné rozpory vrcholí různými fázemi a stupni hospodářských krizí.

Toto vše působí na filozofii života společnosti jako celku i u jednotlivců. Postupně se vytvářejí různé směry, skupiny lidí, které je realizují a chtějí jimi ovládat společnost. Patří k nim fašismus. Politické hnutí, ústící v teroristickou otevřenou diktaturu nejreakčnějších společenských živlů, postupně na různých místech světa.

Německo vyhlásuje v třicátých letech minulého století norimberské zákony. Podle nich právo na plný svobodný život mají pouze „árijské“ (tj. německé) a jim podobné lidské druhy. Ostatní tvoří lidi „druhého řádu“ bez práva na rovnocenné životní podmínky a jejich naplňování.

Zastáncem a provozovatelem této filozofie byl Adolf Hitler, syn rakouského celního úředníka, německý politik a diktátor, předseda Národně socialistické německé dělnické strany (NSDAP). Společně s dalšími „soukmenovci“ německými, španělskými, italskými a dalších národností uplatňovali ideu, ztvárněnou v díle „Mein Kampf“ (Můj boj).

V r. 1937/38 převzal A. Hitler nejvyšší velení armády – wehrmachtu. V souladu s norimberskými zákony rozhodl postupně

zlikvidovat neárijské rasy. V první řadě k nim patřili Židé, Cikáni, Slované. Společně s říšským protektorem Reinhardem Heydrichem realizovali takzvané konečné řešení židovské otázky, podle něhož měli být Židé jako první deportováni do koncentračních táborů, odtud poté na okupovaná území Sovětského svazu ke konečné likvidaci. K tomu měli zpracovaný územní a časový harmonogram.

Dnem 29. 9. 1938 vešla v platnost Mnichovská dohoda, kterou společně s A. Hitlerem podepsali zástupci Itálie, Anglie, Francie. Podle ní Československo, aniž by se s ním jakkoliv jednalo, muselo opustit určitá pohraniční území, která obsadili Němci.

Následně 15. března 1939 provedli Němci vojenskou okupaci českých zemí a ze zbytku území vytvořili protektorát Čechy a Morava jako součást Velkoněmecké říše.

Součástí protektorátu bylo město Terezín s pevností v letech 1780-1882, která se poté stala vězeňským objektem. Fašisté zde zřídili koncentrační tábor. Z města vystěhovali Čechy a v r. 1941 ho přeměnili na ghetto, v němž byli vězněni především Židé.

Židé, žijící v protektorátu, byli postupně vyřazováni z hospodářského i společenského života. Žilo zde asi 120 000 Židů, z nichž asi 30 tisícům se podařilo emigrovat. Zpočátku nesměli pracovat jako právníci, zaměstnanci veřejných institucí, byla jim omezena možnost prodávat, pro-

najímat či darovat svůj nemovitý majetek. Nesměli disponovat svým majetkem – k jeho správě byl určen německý občan. Dnem 21. 7. 1939 byla zřízena Ústředna pro židovské vystěhovalectví, která nutila prostřednictvím židovské náboženské obce k určitému způsobu života a poslušnosti. Od 1. 9. 1941 museli Židé nosit na oblečení šesticípou žlutou hvězdu s označením Jude, nesměli navštěvovat různé veřejné objekty, služby, cestovat dopravními prostředky společně s neoznačenými lidmi. Při zařazení do transportů museli odevzdat veškerý majetek, byli podrobeni různým násilným aktům.

Dne 20. ledna 1942 se uskutečnila v německém Wannsee konference, která rozhodla o „konečném řešení židovské otázky“. Od 2. 6. 1942 pak do Terezína začaly přijíždět transporty z nejrůznějších míst, kde vládli Němci. Terezín se stal přestupnou stanicí do dalších koncentračních táborů, plynových komor a likvidačních míst.

První transport Židů z protektorátu do Terezína proběhl dne 24. listopadu 1941. Na konci ledna 1943 byla většina Židů z protektorátu deportována. Židovská náboženská obec byla postupně likvidována. Celkově se uvádí počet 60 000 osob, které byly zlikvidovány v Terezíně. Místo bylo Rudou armádou osvobozeno v květnu 1945. Na památku obětí je zde vybudován Národní hřbitov, Muzeum a Památník.

(jn)

Osvícený panovník

Na rakouském trůně seděl mladý a pokrokový panovník císař římský a německý Josef II. (1741-1790).

13. října 1781 vydává rakouský panovník „Toleranční patent“, tedy dokument dalekosáhlého významu. Tímto dokumentem byla v říši umožněna existence tří dalších křesťanských vyznání.

Ve skutečnosti však tuto problematiku upravila celá série patentů a nařízení, které upravovaly problematiku tolerance rozdílně, pro různé země monarchie. K patentu také vznikla řada prováděcích nařízení. Jisté výjimky umožňující omezený výkon nekatolického náboženství existovaly v určitých místech už předtím (např. ve Slezsku). Toleranční patent se nevztahoval na Ažsko.

Důvodem vydání tolerančního patentu byla snaha vyjít vstříc osvíceneckému evropskému trendu a současně se kultivovaným způsobem vyrovnat se zbytky zejména evangelického „podzemního“ hnutí. Toleranční patent tuto menšinu vyvedl

z ilegality, a tím zviditelněl, takže na ni mohlo být působeno cíleně ideologicky, politicky i ekonomicky. Neposlední pohankou byla i snaha zabránit emigraci schopných a bohatých protestantů, aby zbytečně nedocházelo k hospodářskému oslabování habsburské říše. Občanský byl příslušníci tolerovaných církví zrovnoprávnění s katolíky. Směl provozovat řemesla, nabývat cestou dispenze akademických hodností a městských práv a zastávat veřejné úřady. V praxi však dosahovali vyššího společenského postavení mnohem nesnadněji nežli příslušníci „panujícího náboženství“.

Toleranční patent byl prvním krůčkem k nastolení náboženské svobody. Privilegované postavení si i po jeho vydání uchovávala římskokatolická církev. Vedle ní však byla trpěna vyznání augšpurské (luterské), helvetské (kalvínské) a řeckopřavoslavné (tzv. nesjednocení Řekové). (sh)

Stranu 7 připravila Julie Masopustová.

LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA

Důstojní nástupci Mladé gardy

(Dokončení ze s. 1)

V Petrovce je také příjemcem humanitární pomoci sedmičlenná rodina Spalátových se čtyřmi dětmi. Seděli jsme na zahradě, krásná teplá noc s hvězdami, ptáci zpívali, krásné ticho. Ale zrádné. Paní Oksana vyprávěla, jak přiletěla mina kousek za jejich zahradu. Žena v něm zahynula, muž byl raněn. Dopoledne si přijela vybírat věci babička s čtyřmi dětmi z nedaleké Alexandrovky. Osud této rodiny je krutý. Máma dětí bojovala mezi vlastenci a zahynula. Staly se sirotky. Babička si vzala do péče Ruslanu (14 let) a Daniela (12), strýc Andrej a teta Olja Dášu (11) a Kirila (9). Pro věci přijeli i další lidé.

Uvítali by spolupráci s Českou republikou

V Alexandrovce od „příměří“ v únoru 2015 zahynulo deset lidí a bylo zničeno či poškozeno 300 domů. Za hranicí je ukrajinská Marjinka. Je tu i hraniční přechod mezi Ukrajinou a DLR. Loni zde najel autobus na minu, zahynulo mnoho lidí. Promluvil jsem před občany Alexandrovky, shromážděnými v jídelně. Řekl jsem jim o založení Společnosti přátel Donbasu, o chystané humanitární pomoci Donbasu a dalších chystaných aktivitách. Lidé moc děkovali za pomoc a podporu.

Po příjezdu do Luhansku vedly mé kroky do velké administrativní budovy na náměstí

V. I. Lenina. V ní je rozmístěno několik ministerstev. Na ministerstvu rodiny, mládeže, tělovýchovy a sportu jsme byli přijati velmi srdečně. Zajímaly mě možnosti navazování styků mezi sportovními oddíly LLR a České republiky. Možnou spolupráci zástupci LLR vítají, ale návštěvy jsou možné pouze jednostranně. Obyvatelé LLR nemohou vycestovat za hranice – kromě cest do DLR a Ruska – i když mají ještě ukrajinské platné pasy. Víza do států Evropské unie se vydávají v Kyjevě a i kdyby se lidem z Donbasu podařilo dostat se do ukrajinské metropole, tito pro Kyjev „teroristé“ či „separatisté“ víza nedostanou. Zbývá tedy možnost příjezdu českých kolektivů do LLR, což by její představitelé uvítali.

Navazují na tradice Komsomolu

Tlumočil jsem českému KSM pozvání, že LLR by ráda přivítala delegaci české mládežnické organizace na Mezinárodním fóru mládeže v Luhansku. Když jsem projevil přání setkat se se zástupci Mladé gardy, Maxim Jurjevič z oddělení mládeže mě ochotně zavezl do sídla mládežníků. V sále se zrovna konalo shromáždění zástupců 14 regionálních organizací Mladé gardy (MG) měst Luhansk, Stachanov, Pervomajsk, Alčevsk, Krasnyj Luč, Sverdlovsk, Brjanka, Kirovsk, Roveňki a z okresů Antracit, Perevalsk, Latugino, Krasnodon a Slavjano-sersk. V sále mě přivítal předseda MG Valerij Bačinskij. Dostal jsem na tomto fóru promluvit. Upozornil jsem na to, jak zkrleslené se o Donbasu informuje v českých mě-

diích kromě Haló novin. Mladí mně pak představili svou organizaci Mladá garda, sdružující mládež od 16 do 18 let. Navazuje na tradice Komsomolu z dob Sovětského svazu. Jejím vzorem jsou mladí členové stejnojmenné ilegální odbojové organizace za druhé světové války, působící právě v Krasnodonu. Současná MG chce postupně ustavit místní organizace na všech školách a vychovávat mládež k vlastenectví, pravdě, úctě k historii, chce navazovat na tradice lidu Donbasu. Už nyní pořádá mnoho rozličných akcí. Například konaných k uctění památky obětí Velké vlastenecké války a války na Donbasu 2014-2016. MG pořádá i finanční sbírky a pomáhá například dětem ve školkách.

V hornickém Stachanovu

Navštívil jsem též hornické a průmyslové město Stachanov. Je doslova utopeno v zeleni. V nedalekém městě Irmino byl v roce 1935 na šachtě číslo 22 Centralnaja – Irmino vytvořen kolektivem Alexeje Stachanova světový rekord v dobývání uhlí. Kolektiv narubal za 45 minut 102 tuny uhlí, čímž čtrnáctkrát překonal normu. Tím se zrodilo slavné stachanovské hnutí. Tento rekord padl až v roce 2010. Podařilo se to kolektivu Sergeje Šemčuka, který na šachtě Novodzeržinská – nyní Toreck – na Donbasu narubal 170 tun uhlí.

Předsedkyně regionální organizace MG Mila Šulmanová s další členkou Lízou mě dovedly na hlavní náměstí V. I. Lenina, na němž na mě čekalo dalších sedm členů místní organizace. Leninovým bulvárem jsme došli na náměstí A. Stachanova, kterému vévodí jeho socha. U té jsme se vyfotili. Vrátili jsme se na Leninovo náměstí. Na obrovské ploše se tu kromě jeho sochy nachází i Dům kultury Maxima Gorkého, nový chrám Ikony Boží matky, kino Mír, památník Velké vlastenecké války a velké tabule se jmény obětí války 2014-2016 z řad vojáků i civilních obyvatel. Nejvíce obětí civilistů ve městě bylo loni 21. ledna při jeho

ostřelování Ukrajinci. Zahynula tehdy také Natálie Gusaková se čtyřletou dcerkou Alinou, k níž Mila Šulmanová se svým malým synovcem chodila na návštěvu. Ostatně západní okraj Stachanova je ostřelován dodnes.

Byl jsem také pozván do jedné místní školy, abych viděl, kde se učí v 11. třídě

někteří členové regionálních organizací Mladé gardy. Další se učí v jiných školách, někteří studují na technickém institutu. Město Stachanov jsem opouštěl s krásnými dojmy a s vědomím, že v Luhanské lidové republice je díky mládeži o budoucnost postarano.

JAROMÍR VAŠEK
(kráceno)

Čeština srbské rodače učarovala

Informace o školství z jiných zemí než z těch „podporovaných“ neslovanšských, nemáme mnoho. O školství, životě v Srbsku a cestě do naší země nám se zaujetím vyprávěla učitelka, dvojnásobná maminka a rodilá Srбка Jasmina Falge.

Díky současnému politickému směřování na západ pohlížíme na země Balkánského poloostrova a východní Evropy často skrz prsty, aniž bychom o nich znali nebo chtěli znát více podrobností. Víme, jaký je život a škola v současném Srbsku? Rodilá Srбка Jasmina Falge nám prozradila mnoho zajímavých informací.

Jasmina Falge, učitelka

● **Jasmino, jak ses dostala do České republiky? Ze Srbska je to relativně daleká cesta.**

Do Čech jsem přicestovala za doktorským studiem českého jazyka poté, co jsem vystudovala Univerzitu v Bělehradě.

● **Takže už v Srbsku jsi studovala češtinu?**

Ano. V Bělehradě jsem vystudovala obor český jazyk a literatura na katedře bohemistiky.

● **Aha, takže kladný vztah k ČR už od počátku. Byly ale začátky tady pro tebe obtížné? Jazykově, ale i třeba změnou prostředí?**

Začátek byl náročný, ale běžnou komunikací v češtině jsem zvládala bez problémů. Navíc pobyt tady je nejlepší způsob zdokonalování jazyka.

● **A jaká byla tvá cesta do Prahy?**

S manželem jsme se sem přistěhovali po koupi bytu. Předtím jsme bydleli na několika různých místech, ale v blízkosti hlavního města.

● **Takže jestli tomu rozumím dobře, život v cizí zemi pro tebe nebyl asi takovým problémem.**

S ohledem na to, že jsem česky mluvila už po příjezdu, nebylo těžké si zvyknout na život tady. Jídlo a počasí je něco, na co jsem si musela zvykat asi nejvíce.

● **Jídlo a počasí?**

V Srbsku je víc teplého počasí. Co se jídla týče, je tady víc tučné a je tu méně zeleniny.

● **Na základní škole v pražských Čakovických učíš angličtinu. Je to tvé první pedagogická „štace“ v ČR?**

Ne. Pracovala jsem nejdříve v jazykové škole, kde to nebyla klasická učitelská pozice. Zkušenosti jsem ale získala dost. Teď, když učím na základní škole, je to o něčem jiném, ale baví mě to také.

● **Jak sis zvykla na život v okrajové části Prahy a rovnou tady jako učitelka?**

V Čechách jsem teď už víc doma než v Srbsku. Mám tady svoji rodinu. Prahu miluji a v Čakovicích už znám spoustu lidí. Také je moc příjemné, když mě moji žáci na ulici pozdraví.

● **A z pohledu učitelky – je veliký rozdíl mezi základním školstvím v ČR a v Srbsku?**

Rozdíl není až tak veliký. První stupeň je od první do čtvrté třídy, druhý pak od páté do osmé. Docházka je tedy o rok kratší než v ČR. Větší rozdíl je ale v systému vyučování, děti chodí do školy týden dopoledne a pak týden odpoledne. Ve všem ostatním je to hodně podobné jako tady.

● **Vraťte se ale zpět do Čakovic, resp. Miškovic, kde bydlíš.**

Miškovice mám ráda, je tady spousta bezpečného prostoru pro děti na hraní. Proto se mi tady líbí.

● **A máš teď nějaké další plány do budoucna?**

Plány do budoucna zatím nemám žádné.

JAROSLAV SVOBODA

Ataman Všeokozáckého svazu českých zemí a Slovenska a vладыka Kirill při podpisu dokumentů o spolupráci

Máme zákaz v České televizi

Seminář „Mýty o Rusku“, který se uskutečnil v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR, upozornil na jeden ze zásadních problémů politického života a volného přístupu k médiím s důrazem na přístup do České televize.

Na otázku, proč se v České televizi neobjevují lidé, jejichž názor by diváky jistě zajímal, a navíc by narušil jednostranný pohled, který na svět okolo nás veřejnoprávní médium nabízí, jsme se dozvěděli, že např. analytik Martin Koller, poslanec Radim Fiala i novinářský doyen Jan Petránek jsou pro domácí televizi nežádoucí. Či mají přístup zakázán? Proč tomu tak je? Každý, kdo odmítá nazírat černobíle na svět a hlav-

ně na Rusko se stává veřejným nepřítelem číslo jedna. A nebyly to jen domněnky, ale názory podpořené fakty.

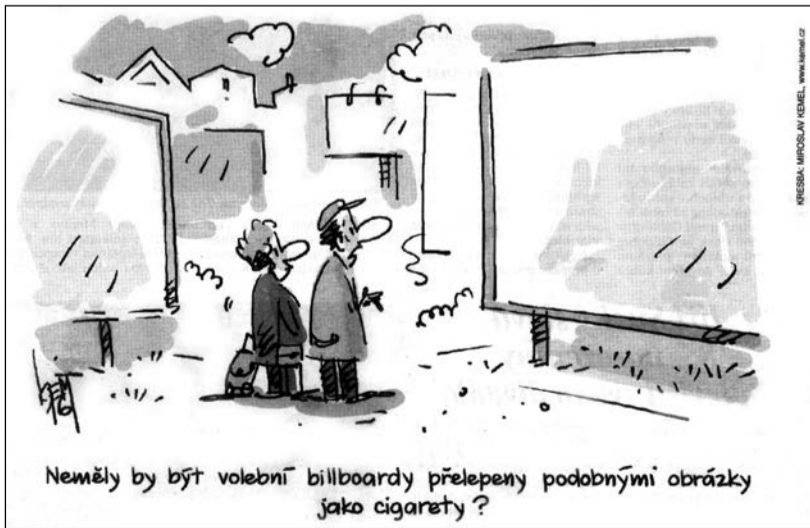
Legendární novinář Jan Petránek, který píše vzhledem ke svému zdravotnímu stavu již omezeně, přiznal: „Také já mám zákaz do ČT, protože odmítám vidět Rusko černobíle. Tak piši pro týdeník Rozhlas, to je snad poslední list, kam se dá něco napsat.“

Každý divák České televize by si měl uvědomit, že 135 korun dává ročně přes šest miliard pro veřejnoprávní médium. „Peníze nejdou na to, aby byl divák informován vyváženě, objektivně a nestranně, ale aby mu byla do hlavy vtlačována jen jedna, jediná pravda pravd.“ (sh)

Blahopřejeme!

- **Josef Prošek** z Jirkova oslaví 91. narozeniny 1. listopadu.
- **Helena Hendrychová** z Prahy, členka Celostátní rady SV ČR, z.s., oslaví 2. listopadu 82 let.
- **Jiřina Chloubková** bude slavit 80 let v Postoloprtech 3. listopadu.
- V Kladně oslaví 78. narozeniny 3. listopadu **Irena Nelibová**.
- **František Prchal** z Jirkova bude slavit 77. narozeniny 6. listopadu.
- **Drahošlava Oberdörperová** z Dýšiny u Plzně, oslaví 75. narozeniny 7. listopadu.
- V Praze se dožívá 8. listopadu **94 let** jedna ze zakladatelek Slovenského výboru ČR **Lydie Vernerová**.
- **Stanislav Bršlica** ze Znojma, bývalý aktivista SV ČR a KČP, se dožívá 9. listopadu 85 let.
- V Bašce bude slavit **91. narozeniny**, distributor Slovenské vzájemnosti a aktivista **Bohuslav Handl** dne 11. listopadu.
- **Michal Valkovič** v Praze slaví 72. narozeniny 11. listopadu.
- Redaktor Slovenské vzájemnosti, člen představenstva SV ČR, **Karel Dostál** z Revnic, oslaví 15. listopadu 82. narozeniny.
- **Ján Katrniak** z Ostravy-Radvanic, oslaví 76. narozeniny 15. listopadu.
- 77. narozeniny bude slavit člen Celostátní rady SV ČR a čestný předseda KČP **Karel Janda** z Prahy, dne 16. listopadu.
- V Jirkově oslaví 82. narozeniny **Eva Mayerová** 18. listopadu.
- **František Mašek** z Prahy, bude slavit 85. narozeniny 23. listopadu.
- 25. listopadu bude slavit v Jirkově 85. narozeniny **Dana Kolářová**.
- **Nataša Weberová** z Neratovic, redaktorka Slovenské vzájemnosti, oslaví 72. narozeniny 29. listopadu.

Všem jmenovaným i nejmenovaným oslavencům redakce blahopřeje.

Neměly by být volební billboardy přelepeny podobnými obrázky jako cigarety?

Konference k 95. výročí „Ruské pomocné akce“

Pod záštitou místopředsedy Senátu Parlamentu České republiky pana Ing. Zdeňka Škromacha se ve Frýdlantském salonku Senátu Parlamentu ČR konala dne 20. září 2016 mezinárodní konference na téma „T. G. Masaryk a 95. výročí tzv. Ruské pomocné akce.“

Konferenci odborně připravil Všeokozácký svaz českých zemí a Slovenska ve spolupráci s Koordinační radou ruských krajanů v České republice a Ruským střediskem vědy a kultury v Praze. Konferenci zahájil ataman Všeokozáckého svazu

Mikhail A. Džuba a vладыka Kirill, metropolit Stavropolský a Nevinnomský, který je předsedou synodálního výboru Ruské pravoslavné církve Moskevského patriarchátu pro spolupráci s kozáctvem.

Kulturní vystoupení Folklorního souboru Všeokozáckého Svazu českých zemí a Slovenska „Kozáci Vltavy“ udělalo za nadšeného aplauzu posluchačů tečku za touto konferencí. Není to však tečka za dalšími setkáními o pohnuté historii kozácků.

NATAŠA WEBEROVÁ

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST č. 203/2016, cena 10 Kč.

Zakladatel: prof. Ing. Břetislav Chvála, DrSc.

Vydavatel: Slovanský výbor ČR.

Redakční radu řídí: Jan Minář.

Členové rady: Karel Dostál, Eva Holečková, Zdeněk Hoření, Stanislav Hrzina, Jan Jelínek, Julie Masopustová, Mirko Svoboda a Nataša Weberová.

Distribuci vede Eva Holečková.

Redakce a administrace: Slovanský výbor ČR, Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1, III. patro, kabinet č. 147, tel./fax: 222 897 261, 728 009 737

internetová adresa: www.slovanskyvybor.cz (jejím redaktorem je Václav Špiral).

Adresa e-mail: slovanyborer@volny.cz.

Příspěvky zaslané redakci nemusí vždy vyjadřovat její stanovisko.

Redakce si vyhrazuje právo úpravy příspěvků.

Uzávěrka čísla dne 17. 10. 2016.

Časopis registrován na MK ČR pod reg. č. 8038.ISSN-1212-3315.